



ŠEMPI TI SMOPI DA LIMVO TE

ANA ĐOKIĆ PONGRAŠIĆ



SADRŽAJ

Uvod ili Mogu li početi?	5
Prvo poglavlje ili Kako je Luka sjeo na zubalo	6
Drugo poglavlje ili Jedan poziv mijenja sve	14
Intermeco No. 1 Pazi, drek!	17
Treće poglavlje ili Papak	22
Četvrto poglavlje ili Osmjeh porculanskog Bude	29
... Za to vrijeme	37
Intermeco No. 2 Kućica za princa	41
Peto poglavlje ili Bijeg	43
Intermeco No. 3 Što se dalje događalo s Lukom i njegovim ujakom?	47
Šesto poglavlje ili Stipu me na rumi!	51
Sedmo poglavlje ili Opet bijeg (ali sasvim drukčiji)	55
Osmo poglavlje ili E, bok! Kak si kaj?	60
Intermeco No. 4 Chat	65

Deveto poglavlje ili Hej, Lucky Luke!	69
Deveto poglavlje (drugi put) ili Manijak u invalidskim kolicima	72
Deseto poglavlje ili Bitne i nebitne stvari	77
Jedanaesto poglavlje ili Noćne more	87
Intermeco No. 5 Casanova	90
Dvanaesto poglavlje ili Ne želim čuti ni riječi!	93
Trinaesto poglavlje ili Nisam ja lopov!	97
Intermeco No. 6 Skatepark	100
Nastavak trinaestog poglavlja pod nazivom Nisam ja lopov!	101
Četrnaesto poglavlje ili Zaboga, Aleks!	106
Petnaesto poglavlje ili Aparatić za mozak	113
Šesnaesto poglavlje ili Tulum	116
Sedamnaesto poglavlje ili Kako sam bila glupa!	118
Zadnje poglavlje ili Luka...	120
... I Aleks	122
Epilog ili	

Superman kao Mona Lisa	123
O autorici	125
Impresum	126

Uvod ili MOGU LI POČETI?

E pa, ovako.

Ovo je jedna 100% istinita priča koja je započela u četvrtak rano popodne, točnije u 13 sati i 32 minute po lokalnom vremenu, i to na krevetu u sobi Aleksandre Peternek zvane Aleks.

Deset minuta ranije, Aleks i njezin dugogodišnji prijatelj još tamo iz vrtićkih dana, Luka Matić, ušli su u prazan stan obitelji Peternek. Zapravo, stan uopće nije bio prazan. Bilo je tu i stolova i stolaca i televizora (komada tri!) i slika na zidovima i lusteru na stropovima, nekoliko velikih stilskih ogledala i još većih stilskih komoda, jedan porculanski Buda u mini izdanju, jedan srebrni hladnjak u maksu veličini, laptop, usisavač, tepisi, zavjese i još mnogo drugih zanimljivih i manje zanimljivih stvari; ali u stanu nije bilo nikoga tko je na tim stolcima sjedio, nikoga tko bi te silne televizore i srebrni hladnjak gledao, nikoga tko bi se porculanskom Budi i slikama na zidovima divio.

Drugim riječima, u kući nije bilo ni mame, prof. Majde Horvat-Peternek, više savjetnice na Institutu za orijentalistiku, ni tate doc. dr. sci. Igora Peterneka, kardiovaskularnog kirurga, pa čak ni hrčka Đure, kućnog ljubimca, koji je tri dana ranije pobjegao u nepoznatom pravcu.

Dakle, Aleks i Luka su još s vrata skinuli tenisice i školske ruksake, a onda, utrkujući se, uletjeli u Aleksinu sobu i bacili se na krevet.

Prvo poglavlje ili KAKO JE LUKA SJEO NA ZUBALO

- Bljak! Fuuuuj! Što je OVO?! - viknuo je Luka i poskočio s kreveta kao da ga je u najmanju ruku, ravno kroz Aleksin madrac, ugrizao Veliki Bijeli iz onog strašnog filma. *Čeljust* čini mi se. *Kljove*. Ili tako nekako.

- Koje?

Aleks se u tom trenutku, iz nekog samo njoj poznatog razloga, bavila veoma detaljnim promatranjem stropa na kojem se nije vidjelo ništa osim jedne krvave mrlje koju je njezin rođeni otac napravio prošlog ljeta kada je iz petog pokušaja jastukom, i to njezinim najdražim - Garfieldom, uspješno pogodio komarca i usput srušio luster.

- Tu, ispod jastuka. Viri nekakvo zubalo!

- A, to!

Aleks ispruži ruku prema Garfieldu što je više mogla, pa se zatim i cijela protegne preko kreveta.

- To je moj aparatić za zube - trijumfalno ga je podigla u zrak. - Vidiš?

- Daj, makni ga! - frknuo je Luka odmaknuvši glavu u stranu.

- Zašto? Zar ti se gadi? - kao začudila se Aleks.

- Ne. Uopće. Ja naprosto OBOŽAVAM sjediti po tamo nekakvim slinavim, smrdljivim zupalima! - odbrusio je on, sjeo natrag na krevet i , prije nego se ponovno naslonio na Garfielda, okrenuo ga na drugu stranu. Za svaki slučaj.

- Što je, Lucky Luke? Što tražiš?

- A što ja znam. Drugo zubalo. Protezu. Neku umjetnu nogu. Ili ruku. Kod tebe je sve moguće.

- Ili oko - promrmlja Aleks gledajući u željezni aparatić na svome dlanu.

- Kakvo sad oko?! - ponovi Luka. U sebi se pitao ne bi li ipak trebao otići u kupaonicu oprati

ruke.

- Pa umjetno! Što si ti mislio? Ne valjda pravo?!

Aleks se pridigla i odložila aparatić na policu s knjigama. Ravno na *Priručnik iz kemije*.

- E, zamisli da imaš umjetno oko, pa da ga svakog jutra moraš tražiti po krevetu kao što ja tražim svoj aparatić.

Luka je odlučno zavrtio glavom:

- Nema šanse, Aleks.

- Zašto?

- Zato što preko noći spavaš, i kapci su ti spuštene, i nema teorije da ti oko ispadne.

- Ma nemoj! A kako onda meni stalno ispada aparatić, a imam usta? I to zatvorena. Ha? Kako?

- A tko kaže da su ti zatvorena? Sigurno ih otvoriš i hrčeš ko konj.

Luka je otvorio usta i počeo glasno hrkati.

- Daj prestani, gadiš mi se! - viknula je Aleks.

Naslonjen na Garfielda, Luka je i dalje neumoljivo hrkao.

- Prestani kad ti kažem! Ja ne hrčem! Nikada!

- Hrčeš, hrčeš.

- Ti znaš!

- Hrčeš toliko glasno da se čuje sve do mog ulaza.

- Aha. Da ne bi.

Luka je ponovno krenuo hrkati, ali se iznenada zagrcnuo i počeo kašljati.

- Tako ti i treba!

- Daj... lupi me... tu... po leđima...

- E baš neću! - odgovorila je uvrijeđeno Aleks i još mu, u znak protesta, okrenula leđa. - Uostalom, možda i onaj gleda dok spava, pa mu onda ispadne - dodala je ne osvrćući se.

- Koje?

Luka je polako dolazio k sebi.

- Oko.

- Kakvo oko?

- Pa umjetno!

Aleks se nestrpljivo okrene i nastavi objašnjavati:

- Onome s umjetnim okom! Dok spava. Može ispasti to njegovo oko. Umjetno. Ako drži oči otvorene. To jest, kapke. Shvaćaš?

- A, to! - sada je i Luki konačno sve postalo jasno. - Pa, da. Lako moguće. Znaš, ujkio mi je pričao kako je, dok je bio u ratu, s njim u brigadi bio neki tip koji je od straha držao oči otvorene čak i dok je spavao. Možda je to bio slučaj i s tim tvojim tipom.

- Eto vidiš - zadovoljno zaključio Aleks, pa doda - nosim ga već četiri godine, i ništa.

- Imaš umjetno oko?!? - sada se već sasvim ozbiljno zaprepasti Luka, pa se vrlo pažljivo zagleda svojoj dugogodišnjoj prijateljici ravno u oči. Prvo u lijevo. Pa u desno. Pa onda još jednom. U lijevo. Pa u desno.

- Ma, aparatić za zube, kretenu! Nosim ga već četiri godine, a zubi su mi katastrofa. KA - TA
- STRO - FA. Vidi.

Aleks se iskesi ravno ispred Lukinog nosa.

- Uau! Cool! - uzviknu on s divljenjem. - Daj zini još malo.

Aleks razjapi usta najjače što je mogla. (A mogla je poprilično.)

- Pravi vampirski - zaključio Luka stručno. - Drakula bi se odmah zaljubio u tebe.

- Prestat ću ga nositi. Definitivno - promrmlja Aleks tužno.

- To ti i nije tako loša ideja - složi se Luka. - Jer, ako ti se zubi krive dok nosiš aparatić, onda

će ti se vjerojatno ispraviti kada ga više ne budeš imala. Shvaćaš?

- Aha - potvrdi ona nekako neodlučno.

U sobi je nekoliko trenutaka vladala potpuna tišina sve dok Aleks nije ustala s kreveta, otišla do ormara i otvorila ga. U tom trenutku na nju se sručiše tri veste, dva para hlaća, dvije majice bez rukava i, o užasa, jedne gaćice (srećom, čiste!). Zapravo, nije to bilo ništa neobično, ako se uzme u obzir da Aleks nikada nije bila baš pretjerano uredna.

- Morat ću zamoliti tvoju mamu kad u srijedu dođe čistiti stan, da malo pospremi i ovaj moj ormar - reče ona Luki pomalo se opravdavajući, pa skupi odjeću s poda i zgura je natrag na policu. Zatim se, ponovno otvorivši usta, zagleda u ogledalo koje je stajalo pričvršćeno s unutarnje strane ormara.

- Grozno! Naprosto grozno! - izjavi, gledajući se.

- Daj, jesi dosadna s tim tvojim kljovama! - otpuhnu Luka i otvori prvi strip koju mu se našao pod rukom. Bila je to *Borovnica*.

- Nikad se nitko neće zaljubiti u mene - gundala je Aleks gledajući se u ogledalu. - Nitko. Nikada. Ostarit ću i umrijeti, a da se prije toga ni sa kim neću poljubiti!

- Za ljubljenje nije bitan oblik zuba nego njihova boja - izjavi Luka zadubljeno gledajući u strip, pa doda onako, više za sebe - Nikada se ne bih mogao ljubiti s nekom žutozubom. Bljak!

- E pa, ja nemam žute zube!

- Znam.

Alek se još jednom pomno zagleda u svoje gornje trojke kad u ogledalu primijeti Lukin pogled.

- Što je bilo? Zašto me tako gledaš?

- Kako, tako?

- Što ja znam kako. Nekako. Drugačije nego inače.

- Daj, Aleks, pričaš gluposti - promrmlja Luka sebi u bradu.

Vidjela je kako njegovo lice brzo nestaje iza korica stripa, a onda je zatvorila ormar, okrenula se, sjela na krevet i nastavila gundati jednakom brzinom:

- Ja sam potpuni promašaj! Iva i Ana već imaju dečke. I to prave! Čak se i ona prištava Dragica zaklinje da je ljetos na moru hodala s nekim Nizozemcem ili Nijemcem, mada njoj ne vjerujem jer laže čim zine.

Nakon tri sekunde šutnje, Aleks zaključio:

- Zapravo, svi imaju dečke. Svi, osim mene.

- Nije istina - ponovno se javi Luka.

- Kako nije? - s čuđenjem je podigla obrve i pogledala ga.

Luki se za trenutak učini da umjesto Borovnice u stripu vidi Aleks.

- Ima još netko tko nema dečka - reče on svečanim tonom.

- Daaaaa? A tko to?

Aleks sa zanimanjem naćulji uši.

- Ja! - odgovori Luka, pobjedonosno izvirivši iznad stripa.

- Daj, Lucky, nemoj me zezati. Ovo su ozbiljne stvari.

Aleks je zvučala toliko utučeno da je Luka od iznenađenja spustio strip i dobro je odmjerio. Čak joj je i ruku na rame htio staviti, ali ipak nije.

- Čuj, ideš kod mene na ručak? - upitao je umjesto toga.

- Ne da mi se - glasio je odgovor.

- Hajde, dođi. Ionako doma nemaš nikad ništa za jesti.

- Pa što onda?! Ionako sam debela.

- Ti?!

- Aha. Trebala bih na dijetu. Iva i Ana su na dijeti već tri dana. Jedu samo salatu. I to kristalku. Znaš, to ti je zbog kalorija. Zapravo, zbog toga što kristalka uopće nema kalorija.

- To i je hrana za koze.

Aleks se pravila da ga ne čuje.

- A da ti ostaneš ovdje? - predložila je. - Mogli bismo napraviti palačinke, ha? One moje, s pekmezom, nutelom i šlagom. One koje ti najviše voliš. Što kažeš ?

- A što ja znam - promrmljao je neodlučno Luka češkajući se po obrazu. - Mama i ujko me sigurno čekaju.

- Javi da ćeš ručati kod mene - živnula je Aleks odjednom. - Reci im kako mi je mama toliko toga skuhala da ne mogu sve sama pojesti pa mi ti moraš pomoći.

- To će teško povjerovati.

- Onda reci da imamo puno toga za učiti, da ćemo skupa riješiti svu zadaću i ...

- Kao da ne znaju da ne idemo u isti razred - prekine je Luka.

- Nije bitno. Reci kako sam dobila jedinicu iz kemije i kako mi moraš pomoći da to ispravim.

- Što ja znam.

- Hajde, Lucky, please!

Luka je i dalje razmišljao. Naravno da je želio ostati, ali...

- Onda, ostaješ kod mene na palačinkama?

- A da ti ipak dođeš k nama, ha? Mama je rekla da kod nas uvijek možeš ručati. I večerati.

- I doručkovati. I užinati ... Da, da, da, znam, teta Marija mi je to ponovila valjda milijun puta. Ali meni se danas ne jedu ni kupus ni sarma ni grah ni punjene paprike, nego ...

- Palačinke! - dovršiše oboje u isti glas.

- Ostani, hoćeš? - moljakala je Aleks. - Jučer sam u videoteci posudila jedan super horor. O vampiru koji se skriva u podrumu ludnice i onda noću izlazi van i ubija liječnike. Zove se *Vampirova osveta*. Možemo ga gledati dok jedemo. Ispeći ćemo hrpetinu palačinki. A možemo se i natjecati tko će više pojesti, kao onda kad sam ja poslije povraćala jer mi je pozlilo, a ti si mi držao glavu iznad WC školjke, sjećaš se?

- Aha - potvrdi Luka koji se nevoljko sjećao tog događaja.
- Isuse, kako mi je bilo zlo. Mislila sam da ću umrijeti!
- Naravno da ti je pozlilo kad si u pola sata smazala dvadeset palačinki.
- Dvadeset sedam - ispravi ga Aleks, pa doda - Što mogu kad volim pobjeđivati... Onda, idemo peći palačinke? Ha, Lucky? - nasmiješila se i par puta zatreptala očima u njegovom pravcu.
- Hajde, dobro, neka ti bude - pomirljivo je rekao Luka, ustao s kreveta i, skupa s Aleks, uputio se prema kuhinji.

Palačinke à la Aleks

Ispečenu palačinku premazati tankim slojem pekmeza od marelica. Preko toga staviti nešto deblji sloj nutele, a zatim najdeblji sloj šlaga. Pažljivo smotati i jesti. Ne obazirati se na šlag koji curi.

U kuhinji je vladala tišina. Zapravo, čulo se samo žvakanje, coktanje i mljackanje. A onda je netko prilično glasno podrignuo i rekao:

- Ne mogu više! Opet će mi biti zlo.
 - Ha! Znači, ovaj put sam ja pobjednik! - zaključio je Luka i obrisao rukom komadić šlaga s obraza. - Gdje ti je taj super horor o kojem si toliko pričala?
 - Ne da mi se sad ga gledati. Idem si skuhati čaj - rekla je Aleks i ustala od kuhinjskog stola svog zamazanog jajima, brašnom, uljem, nutelom i šlagom. I pekmezom, naravno.
 - Hoćeš i ti?
 - Čaja? Ne, hvala.
- Aleks se zaustavi na putu prema štednjaku.
- Mislim da ću ipak povraćati.

- Isuse Bože, Aleks! - viknu Luka usta punih poluprožvakane palačinke.
- Danas nije moj dan. Definitivno. Osim što nemam sreće u ljubavi, nemam ni u palačinkama.

Aleks je stavila vodu za čaj, uključila štednjak, pa se leđima naslonila na njega i počela duboko disati kako bi rastjerala mučninu iz želuca.

- Ti stvarno nisi normalna - zaključio je Luka.
- I nisam - složi se ona, usput razmišljajući da li da u šalicu stavi vrećicu čaja od mente ili šipka. Pa, nakon što se odlučila za šipak, svečano izjavi:
- Mene nitko ne voli.
- Otkud znaš? - zapita Luka ne dižući pogled sa svog praznog tanjura. - Sigurno ima netko kome se sviđaš.

- Nema.

- Ma ima.

Aleks naglo zaustavi disanje.

- Misliš?
- Sto posto - potvrdi Luka pa se nekako zbuni, počeska po nosu iako ga ništa nije svrbjelo, zatim ustane od stola, podigne prazan tanjur, pa ga ponovno spusti.
- Sad zbilja moram ići. Hajde, bok!

I da ga Aleks nije podsjetila, otišao bi kući bez ruksaka, i onako u čarapama, sasvim sigurno.

Drugo poglavlje ili JEDAN POZIV MIJENJA SVE

Prvo što je Luka ugledao kada je otvorio oči, bio je veliki poster Supermana na suprotnom zidu, točno iznad neraspremljenog ujakovog kreveta. S onim svojim velikim plaštom i izuvijanim slovom S na grudima podsjećao ga je na bezvezni portret Mona Lise s majčinog goblena. S tim što je, za razliku od nasmiješene Mona Lise, ovaj njegov Superman bio mrtav ozbiljan.

Luka ponovno zaškilji prema velikom posteru. I ovoga jutra maskirani Clark Kent promatrao ga je svojim hladnim pogledom.

- *Glupi Superman! Kako me živcira!* - zaključio je u polusnu i okrenuo se na drugu stranu. U istom trenutku začuo je kucanje s druge strane zida, a potom i majčin glas:

- Luka, sine! Telefon!

Pomislio je da ne odgovori, da se pravi kako još uvijek spava, što je uostalom i bila istina, barem donekle, ali ga je odmah zatim primila nekakva neobjašnjiva znatiželja.

- Evo me, idem! - viknuo je prema zidu ispred sebe, okrenuo se i ustao.

U kuhinji su mirisali uštipci. Lukini roditelji, Marija i Petar Matić, sjedili su za stolom i šutke doručkovali dok je cijelu kuhinju ispunjavala pjesma s radija.

Luka je poželio baciti radio kroz prozor, ili barem promijeniti stanicu. Umjesto svega toga, samo je pogledao prema velikom zidnom satu iznad hladnjaka. Bilo je točno 6 sati i 45 minuta.

- *Koji me luđak zove ovako rano?* - u sebi je pomislio, a naglas rekao - Halo?

- E, bok, ja sam!

Bila je to Aleks.

- Pa dobro, gdje si ti toliko dugo? Već mi je otpalo uho od čekanja! I kakva ti se to jadna glazba čuje?

Umjesto muškog, sada je s radija dopirao ženski glas:

- *Kaži zašto me ne voliš? Zar ti nisam draga? Ta sa kojom sada si, nek' ode do vraga!*

- Isuse! Ne slušaš valjda ti to narodnjake? – ponovno se javila Aleks.

Luka nije znao što bi rekao. Zato je samo okrenuo leđa roditeljima koji su ga upitno pogledavali.

- Daj već jednom kupi mobitel da možemo normalno razgovarati – čuo je glas iz slušalice.

- Aha – bilo je sve što je odgovorio.

- Nego čuj, nešto sam ti važno htjela reći. Znaš, ja sam jučer dugo razmišljala o onome što si mi rekao.

- Koje? Ono o zubalu? – Luka se pokušao našaliti iako je u glavi čuo neko sasvim tiho zujanje.

- Ma neeeee, nego ono da možda ima netko kome se ja sviđam. Sjećaš se?

- Pa... da – zujanje u glavi bilo je sve jače.

- E pa vidiš, ja sam o tome noćas dugo razmišljala. Toliko dugo da, kad sam na kraju prestala razmišljati, više nisam mogla zaspati. Jer mi se više uopće nije spavalo. I tako sam do jutra samo bez veze buljila kroz prozor. Nisam mogla ni televizor gledati, ni jedan od tri, a da ne probudim mamu i tatu. Ne znam zašto kao svi normalni roditelji ne spavaju u jednoj sobi, nego su se raširili po cijelome stanu. I znaš što sam zaključila?

- Što? – Luki se njegov glas učinio nekako premekanim, pa je pročistio grlo i ponovno, ali ovaj put za oktavu nižim glasom, upitao: – Što?

Krajičkom oka primijetio je oca kako ustaje, uzima dvije velike torbe do vrha napunjene čokoladama, ljubi majku u kosu i izlazi.

- Mislim da se sviđam Marku!

- Molim?!

- Sviđam se Marku!

Zujanje u Lukinoj glavi naglo je prestalo.

- Marku?

- Aha. Znaš, prije nekoliko dana ja sam izlazila iz razreda i slučajno sam naletjela na Marka koji se natjeravao s Maksom i onda smo se on i ja sudarili, mislim ne Maks i ja nego Marko i ja, i onda mi je on rekao „Oprosti!“ a da uopće nije bio kriv. Shvaćaš? Zašto bi se on meni ispričavao? Dečki se ionako ne ispričavaju curama. Nikada. Osim ako im se one sviđaju. Zar ne?

- Možda je tip samo dobro odgojen - rekao je Luka, iako je u sebi mislio sasvim suprotno.

- Ma neeeee. I sigurna sam da me je pogledao. ONAKO. Znaš.

- Čuj, Aleks ...

- Ja to tad uopće nisam primijetila, ali sad, nakon što sam cijelu noć razmišljala o svemu, hoću reći o tom događaju...

- Moram ići - prekinuo ju je u pola rečenice. - Zovu me na doručak. Hajde bok!

Spustio je slušalicu ne čekajući odgovor i krenuo natrag u sobu koju je dijelio s ujakom i Supermanom.

- Luka, sine, a doručak? - začuo je glas iza sebe.

- Ne mogu sad jesti, nisam gladan - odgovorio je i zatvorio vrata za sobom.

Intermeco No. 1

PAZI, DREK!

U ovo rano jutro u parkiću nije bilo nikoga. Osim Luke. Sjedio je na naslonu klupe, leđima okrenut velikom parkiralištu, i pušio. Ako je i izgledao kao netko tko o nečemu mudro razmišlja, to nije bila istina. Njegova glava bila je potpuno prazna. Ali se zato u trbuhu gomilala neka čudna nervoza koju nikakav dim nije mogao rastjerati. Osjećao se nekako... ni sam nije znao kako. Zbunjeno. Tužno. Razočarano.

Umjesto cvrkuta ptica sa žica obližnjeg dalekovoda, do njega je dopirao zvuk učestalog paljenja motora automobila. I smrad benzina. Zagledan u betonske ploče pred sobom, u daljini je začuo dobro poznatu škripu kotača. Otpuhnuo je još jedan dim, osluškujući kako se cvilež polako približava.

- Šesnaest minuta!!! Šesnaest minuta, čovječe!

Nije morao okrenuti glavu da bi znao tko ide.

Škripa kotača naglo je utihnula, a zadihani je glas iz najveće blizine nastavio:

- Pogledaj! Pogledaj samo! Mali... vidi! Crno na bijelo!

Okrenuo se prilično nevoljko i pogledao prema ujaku koji je, onako uspuhan i oznojen, u crvenoj trenirci s velikim mokrim kolutovima ispod pazuha, pobjedonosno mahao štopericom sjedeći u svojim srebrnim metalik (a zapravo najobičnijim sivim) invalidskim kolicima.

- Točno šesnaest minuta i trideset dvije sekunde!!! Za cijeli krug oko Jaruna!!! Ha, što kažeš?!!

Luka je otpuhnuo još jedan dim i prilično ravnodušno odgovorio:

- Super.

Ujak je spremio štopericu u džep. Zatim je vunenim rukavicama iz kojih su virili goli prsti, obrisao znoj s čela. Na kraju je dobro odmjerio Luku i rekao:

- Baci taj drek!

Umjesto odgovora Luka je uvukao još jedan dim.

- Čuješ što ti kažem?

Luka i dalje nije ništa odgovarao.

- Trošiš novce na gluposti! Mogao si ih lijepo meni posuditi da si kupim prave trkaće rukavice, a ne da se sramotim s ovima što mi ih je tvoja mater ištrikala - zaključio je ujak, da bi u sljedećem trenutku začuo rečenicu koju je najmanje volio čuti:

- Zašto bih ja tebi, ujko, davao svoje novce? Idi na tržnicu, pa sam zaradi.

- Slušaj ti, majmune jedan balavi... Ja sam... Ja nisam... Ja neću... - počeo je od muke zamuckivati.

Gledajući ujaka koji se od jada zacrvenio više od svoje crvene trenirke, Luka je shvatio da je pretjerao.

- Ma, šalim se, ujko.

- ... mislim... stvarno...

- I, kažeš, šesnaest minuta, ha?

Ujakovo se crveno lice odmah razvedrilo. A usta sama od sebe razvezala:

- Zapravo, šesnaest minuta i trideset dvije sekunde. Spustit ću ja to ispod šesnaest, *garanat!* Ali već sam ih sve prešišao. I joggere! I bikere! I rolere! I skate! Sve!

- Svaka čast.

- Pa ne mogu se oni sa mnom mjeriti - zaključio je samozadovoljno. - Uostalom, moram biti u top formi za Olimpijadu.

- *Kako da ne* - pomislio je Luka.

- Ove godine sigurno idem. Sto posto! - odgovorio je ujak kao da mu čita misli. - Prije četiri godine nisam imao... hm, ovaj... dovoljno dobre rezultate, ali sad... sad sam u top-formi!

Nekoliko trenutaka obojica su šutke promatrala Đurđu, kujicu susjeda Koščeca koja je došetala u parkić i veselo lajala na vrapce mašući svojim kuštravim repom, a onda je ujak

ponovno podigao glavu prema Luki i ozbiljno ga upitao:

- Zbilja, Mali, a otkad ti to pušiš?

- Od sad – odgovorio je Luka ne skrećući pogled s Đurđinog repa.

Ujak je još neko vrijeme šutio, a onda je počeo:

- Znaš, poznavao sam jednog tipa. Mislava Kralja. Bio je genijalac. Studirao je filozofiju.

- Da, i?

Luka danas baš i nije bio raspoložen za ujakove priče.

- Ti sigurno nemaš pojma što je to filozofija, jel' da?

- A ti kao znaš?

- Filozofi su ti najpametniji ljudi na svijetu. Oni sve razumiju, shvaćáš?

Luka je nezainteresirano slegnuo ramenima.

- Uglavnom, taj Mislav Kralj je uvijek govorio kako svakom odgovoru mora prethoditi pitanje.

Luka se osjećao glupo. Ili mu je ujak zvučao glupo. Ni sam nije znao. Zato je samo rekao:

- Što se tu ima shvatiti?

- Da bi doznao odgovor, tukane, moraš znati postaviti pravo pitanje. Jer bez pravog pitanja nema ni pravog odgovora. Shvaćáš?

- *Pravo pitanje?* – Luka se zamislio.

- I!?

- Što, i? Nema više. Čiča miča i gotova priča – zaključio je ujak skidajući svoje „domaća radinost“ rukavice s ruku.

- Što je bilo s tim tvojim genijalcem?

- A što bi bilo?

- Mislim, je li postao neki poznati filozof?

- Nije.

Ujak je obje rukavice strpao u džep trenirke. Odmah pokraj štoperice.

- Pao je prvu godinu. I to triput. Poslije je bio sa mnom u brigadi. Čuo sam da sad radi kao noćni čuvar u zoološkom vrtu... Sad još jedino s majmunima može voditi duge filozofske razgovore.

Luka je htio reći kako ni posao noćnog čuvara u zoološkom vrtu nije najgora stvar na svijetu, ali nije.

- Život je jedan veliki upitnik! - umjesto njega mudro je zaključio ujak.

Tko zna zašto, Luka je u tom trenutku pomislio na Aleks. A već u sljedećem se sjetio da je danas petak, negdje oko pola osam, i da bi uskoro trebao krenuti u školu. Bacio je čik daleko ispred sebe (ne baš onako spretno kako je to Marko radio, ali ako se uzme u obzir da je to bio njegov prvi čik u životu i nije ispalo baš toliko loše), spakirao cigarete u torbu zapitavši se nije li bilo glupo potrošiti tjednu ušteđevinu na svoju prvu kutiju cigareta koje mu ionako nisu dale nikakav zadovoljavajući odgovor na njegova nikad izgovorena pitanja.

- *Prava pitanja* - pomislio je i skočio s klupe.

- Odoh ja u školu.

- A idi. Možda ti jednom i zatreba - odgovorio je ujak provjeravajući kotače na kolicima.

Dok je prolazio pokraj Đurđe, Luka se sagnuo i pomilovao je. Kujica je veselo zalajala i nastavila mahati repom.

- E, Mali!

Okrenuo se i vidio ujaka kako ponovno maše štopericom.

- Ujko ti je novi Carl Lewis!!!

- *Kako da ne* - pomislio je Luka, digao ruku na pozdrav i krenuo dalje.

U tom trenutku, osjetio je da je ugazio u nešto mekano.

- O, shit!

Dok je trljao nogu o još mokru travu pokušavajući skinuti Đurđin drek s lijeve tenisice, čuo je ujaka kako urla od smijeha. A onda je najednom i Luki sve postalo smiješno. I dok su se tako obojica smijala, kao dva luđaka u praznom dječjem parkiću, osjetio je kako se ona neobjašnjiva nervoza u njegovom trbuhu polako topi i nestaje.

Treće poglavlje ili PAPAK

Istoga dana, u 13 sati i 15 minuta školskim dvorištem razlegao se urlik.

- Lukaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Sve glave, otprilike njih sto pedeset, okrenule su se na tren prema školskoj zgradi, na čijem je ulazu (u ovom slučaju - izlazu) stajala Aleks i vikala:

- Luckyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyy!

Krajičkom uha čula je kako netko nekome pokraj nje govori:

- Kaj se tak dereš, kozo?! Probušit ćeš mi bubnjiće!

Ali nije imala vremena okrenuti se i vidjeti tko je ta koza koja se toliko dere i kome će to ona probušiti bubnjiće. Gledala je Luku koji je, skupa s prijateljima iz razreda, već bio kraj školske ograde. Brzo je nabacila ruksak na leđa i poletjela prema izlazu. (Onako, figurativno rečeno. Jer za letenje trebaju krila. Od perja. Ili barem od čelika.)

- Čekaj meeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee!

A onda je zbilja poletjela.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...

Ravno preko nečije torbe.

- ...aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

(A dobro joj je išlo čak i bez krila.)

Na žalost, vrlo se brzo prizemljila.

- Uh!

Svugdje uokolo čula je smijeh. Ovoga puta bilo joj je potpuno jasno kome je namijenjen. Podigla je glavu. Neki su se klinci krivili od smijeha i pokazivali prstom na nju.

- Idioti! - promrmljala je.

Zatim je brzo pogledala na drugu stranu. Kraj školske ograde više nikoga nije bilo.

- *Dobro je* - pomislila je. - *Nije me vidio.*

Ustala je i izbjelila se klincima koji su se i dalje cerili.

A onda je, najednom, umjesto olakšanja osjetila ljutnju.

- *Čovjek bi se mogao i ubiti, a njega bi bilo baš briga!* - progundala je negdje duboko u sebi i polako, pomalo šepajući (iako se nije mogla odlučiti na koju nogu) krenula kući.

Luka je zastao pred Aleksinim ulazom da bi svezao žnirance na tenisicama.

Svezivao ih je prilično temeljito. Cijelih deset minuta. A i duže. Zapravo, sve dok nije ugledao Aleks kako se približava brzinom umorne kornjače. A i tad je nastavio s poslom.

- Bok, Lucky!

- Bok, Aleks.

- Imaš problema ?

- Mmne - promrmljao je ne dižući glavu.

Aleks je sjela pokraj njega na stepenicu i zagledala se preko ceste, ravno u kontejner iz kojeg su virile vrećice pune smeća.

- *Glupo smeće!* - pomislila je. - *Glupa škola. Glupi dečki. Glupo sve!*

Bila je ljuta. I sve joj je išlo na živce. Pa čak i ovaj tu Luka zbog kojeg se maloprije razbila kao... kao... nije se mogla sjetiti kao što.

- *I što mu je sad? Zašto samo šuti i bulji u te svoje žnirance? Glupi žniranci!* - zaključila je.

Zatim je pogledala Luku ispod oka i uzdahnula. Nekako ovako: - Uh!

Ništa.

Pa onda ovako: - Ahhhhhhhh!

Ništa.

- Trebao bi kupiti ove najnovije najkice, znaš. One se lakše žniraju. Jer nemaju žnirance. Nego su na čičak – prokomentirala je promatrajući ga.

Luka je i dalje bio savijen kao glista.

- *Glupi Luka!* – zaključila je i odlučila istoga trena krenuti doma kad joj je iznenada palo na pamet zašto ga je onako glasno dozivala pred školom. Htjela ga je nešto pitati. Pa da! Brzo se okrenula prema njemu zaboravljajući na ljutnju, šutnju i sve ostalo.

- E, Lucky, jesi li ti ikada napisao ljubavno pismo?

Luka je od iznenađenja podigao glavu i zabezeknuto je pogledao.

- Molim?!

- Pismo. I to onako. Ljubavno – objašnjavala je Aleks i pritom mahala rukama po zraku. – Ha?

Luka je spustio glavu i nastavio petljati oko tenisica.

- I? Jesi li ili nisi?

Tišina.

- Ha, Lucky?

Luka je i dalje šutio.

Baš joj je išao na živce s tim svojim glupim nogama.

- Lukaaaa?!

Aleks je bila uporna. Jako, jako uporna. I što je onda Luki Matiću preostalo nego da prizna: – Nisam.

- A dobio?

- Koga?

- Pa ljubavno pismo, kretenu!

- Nisam ni to.

- To sam i mislila.

E sad je Luki bilo već preko glave tog glupog ispitivanja. Pogledao je Aleks ravno u oči i prilično zlurado upitao:

- A ti kao jesi?

- Naravno da nisam - sasvim mu je bezbrižno odgovorila. - Tko još danas dobija ljubavna pisma?! Nitko, eto tko! Nego smo na hrvatskom učili o eptiso... estipo... kako se ono kaže... estipolarna književnost, tako nekako.

- Što ti je to?

- Ma ono, kad svi pišu pisma i to je onda, kao, književnost.

- Misliš, epistolarna književnost?

- E da, to. Profesorica nam je čitala ljubavna pisma iz prapovijesti. Iz nekog sedamnaestog, osamnaestog stoljeća, nemam pojma. Znaš, u to su vrijeme svi svima pisali ljubavna pisma. Barem u Francuskoj. Živa ludnica! Kakva su to bila pisma, čovječe. Ja sam se oduševila. ODUŠEVILA!

- Dobro, dobro - smirivao ju je Luka. - Ne moraš mi se zbog toga derati u uho.

- Da barem meni netko tako nešto napiše! - ne obraćajući pažnju na Lukine upadice, nastavila je objašnjavati pojačanim tonom Aleks.

- Kažem ti, bilo je to nešto, stvarno onako... super. E, a onda se Iva javila i rekla kako je njoj to bez veze. Zamisli!

- Zamišljam.

- I Ana isto. Ali ona uvijek ponavlja sve što Iva kaže, pa se ne računa. A onda je Maks dobacio kako bi tim vitezovima bilo pametnije da su išli u rat i ubijali neprijatelje nego što su gubili vrijeme s tamo nekim bezveznim ženskama.

- Ima pravo.

- Luka!!!

- Samo kažem...

- Daj šuti! Gdje sam ono stala? E, da. Onda mu je Dragica rekla kako je on jedan najobičniji idiot, s čime se ja potpuno slažem, ali kako i ona misli da su u današnje vrijeme ljubavna pisma prevaziđena. Baš je tako rekla PREVAZIĐENA! Gdje li je samo pokupila taj izraz?! I još je rekla kako se danas svi dopisuju mailom i sms-om. E onda sam se ja javila i rekla kako to nije točno i kako ja osobno znam nekoga tko nema ni kompjuter ni mobitel pa se ne može dopisivati ni mailom ni sms-om. Onda je Maks pitao „Ko je taj papak?“, ali ja nisam rekla da si to ti...

- Baš ti hvala - progundā Luka.

- ... nego sam samo rekla kako bi mene jako razveselilo da dobijem jedno PRAVO ljubavno pismo, a ne nekakvu bezveznu elektronsku poruku. I dok sam to govorila pogledala sam ravno u Marka. I to onako važno, znaš. I još sam rekla kako nikako ne bih smatrala da je taj koji mi piše pismo papak. Onda se cijeli razred počeo smijati i ponavljati „Papak! Papak!“ pa je profačica poludjela i rekla da, ako su nam ljubavna pisma bez veze, onda će nam petominutni test iz gramatike biti mnogo zabavniji. Onda sam i ja skupa sa svima vikala „Neeeeeeee!“, ali nam to ništa nije vrijedilo. A onda, dok sam rješavala glupi test, a pola toga nisam uspjela riješiti jer ništa nisam razumjela, nekakav mi je papirić pao na klupu. Mislila sam da ću umrijeti od sreće. Bila sam uvjerena da mi to Marko šalje pravo ljubavno pismo. I baš sam se obradovala. Otvorila sam papirić, a neka je budala napisala „Ti si žena mog života, Kvazimodo“... Evo, pogledaj.

Aleks je izvadila iz hlača zgužvani papirić i pružila ga Luki. Ali on nije gledao poruku već njezin ispružen dlan. Gadno oguljen.

- Što ti je bilo s rukom? - zvučao je baš ozbiljno zabrinut.

- Ma ništa. Bez veze.

Aleks je zgužvala papirić i bacila ga prema kontejneru.

- Sve je bez veze. A najbezveznija od svega sam ja! - počela je svoju uobičajenu žalopojku.

- I hlače si poderala - primijetio je.

- Gdje?

- Tu, na koljenima - pokazao je prstom prema Aleksinim nogama koje su izvirivale kroz rupe na hlačama. I skoro da ju je dotakao po golom koljenu. Ali ipak nije.

Aleks je spustila pogled na svoje hlače odakle su je promatrale dvije gotovo identične poderotine.

- Gle, zbilja. A tek sam ih kupila. Mama će me ubiti!

- Moja mama zna odlično krpati. Poslije se uopće ne vidi da je bilo gdje bila nekakva rupa.

- Ozbiljno?

- Aha. Ako hoćeš može ti ona zakrpati hlače. Tvoji neće ni primijetiti.

- Ma ne treba. Otići ću sutra u shopping i kupiti nove. Uostalom, ovako je baš cool. To je sad moderno. Vidjela sam u jednom časopisu. Jedino je šteta što mi traperice nisu dovoljno izlizane. Ovako kao tvoje. Zbilja Lucky, gdje si ti svoje kupio?

- Ne sjećam se. Bilo je to prilično davno - nevoljko je odgovorio.

Sada su oboje gledali u smeće preko puta ceste i šutjeli.

A onda su se vrata haustora iznenada otvorila, i na njima se pojavila Lukina majka s kantom punom vode u jednoj i krpom u drugoj ruci.

- Dobar dan, teta Marija - pozdravila ju je Aleks i priskočila pridržati joj vrata.

- Zdravo, djeco - otpozdravila je Lukina majka, spustila kantu na pločnik i prošla iscijediti krpu u travnjak pokraj ulaza.

- Idem ja doma - rekao je Luka i ustao. - 'Ajde bok!

- E, Lucky! Ideš sutra sa mnom u shopping, ha?

- Pa, može.

Luka je na sebi osjećao majčin pogled.

- Zapravo, ne mogu.

- Zašto?

- Moram sa starim na tržnicu.

Dok je to izgovarao, osjećao se glupo. I jadno.

Majka je uzela kantu i šutke se vratila natrag u haustor.

- Joj da, zaboravila sam da je sutra subota. Ništa onda - rekla je Aleks i krenula unutra.

- Ali mogu u nedjelju! - brzo je dobacio

- Nedjeljom su dućani zatvoreni - čuo je još samo Aleksin glas dok su se vrata haustora polako zatvarala za njom.

Luka je nabacio ruksak na rame i krenuo dalje.

- Luka, sine!

Kroz vrata haustora izvirila je majčina glava.

- Odi doma isprati krpu pa mi je vrati natrag.

Poslušno se vratio, uzeo mokru krpu i krenuo prema svom ulazu. Sa svakim korakom, u glavi mu je odzvanjalo:

- *Papak!*

- *Papak!*

- *Papak!*

Četvrto poglavlje ili OSMIJEH PORCULANSKOG BUDE

Aleks je otključala vrata stana, zbacila ruksak s leđa i s dva vješta pokreta nogu skinula obje tenisice. Zatim je, onako bosa, u mokrim i ne baš previše mirišljivim čarapama, otapkala do stilske komode u hodniku iznad koje je stajalo veliko stilsko ogledalo, odlična kopija Louisa XVI.

- Možda bih mogla promijeniti frizuru? I ofarbati se? - razmišljala je promatrajući se. - U crveno, na primjer. Ili možda roza... I napraviti piercing. Na donjoj usni. Ili još bolje - na pupku!

Ispružila je ruku i maknula u stranu kip porculanskog Bude koji je stajao pred ogledalom i zaklanjao joj pogled na vlastiti odraz. Zatim je podigla majicu zagledavši se u trbuh s druge strane ogledala.

- Piercing bi bio pravi pogodak!

Uvukla je trbuh najviše što je mogla.

- Da, da. Bilo bi to baš cool.

Već je zamišljala sebe s bisernom rinčicom u pupku.

- Samo što je zimi nitko ne bi mogao vidjeti. Osim mene. A to nije dovoljno. Uopće.

Opustila je trbuh, spustila majicu pa se još jednom zagledala u svoj odraz.

- Baš sam zgodna! - zaključila je skromno i zavodnički se nasmiješila samoj sebi. Ali čim su se između usana ukazala dva reda velikih krivih zuba, osmijeh je u trenu nestao.

- Možda bi bilo bolje da sam nijema. Kao Mala sirena. Tad ne bih uopće morala otvarati glupa usta.

U tom trenutku pogled joj je pao na porculanskog Budu koji ju je promatrao cereći se od jednog do drugog uha.

- A što se ti smiješ, dugouhi?! - odbrusi mu ona pa čvrsto stisnu usta.

- Ne mogu se u rođenoj kući ni pogledati ko čovjek, a da mi se netko ne smije. Makar to bio i glupi porculanski kipić!

I upravo kad je podigla Budu namjeravajući ga vratiti na njegovo staro mjesto na sredini komode zvane „lažni Louis“ začulo se šuškanje.

- Lopovi! - sinulo joj je. - Sigurno su došli po ovog tu glupog Budu za kojeg mama stalno ponavlja kako je od neprocjenjive vrijednosti.

Aleks osjeti laganu mučninu u želucu. Od straha. Ili možda od gladi. Htjela je istrčati van i otići do Luke po pomoć. Ali kada se već došuljala do ulaznih vrata palo joj je na pamet da lopovi sigurno ne bi zaključavali vrata za sobom, nego bi ih ostavili otvorena. A i Budu bi valjda već uzeli.

- Znači, nisu lopovi.

Vratila se natrag i odvažno zavirila u dnevni boravak. Bio je prazan. Ako se ne računaju svi oni već spomenuti i nespomenuti predmeti s početka ove priče.

Oslušnula je još jednom.

U stanu je bilo tiho.

- Pričinilo mi se - zaključi, pa pažljivo spusti porculanskog Budu pred ogledalo.

Zatim je, zaobišavši kupaonicu, pranje ruku i skidanje mokrih i smrdljivih čarapa, otišla u svoju sobu i bacila se potrbuške na krevet. Zagnjurila je glavu u Garfielda i razmišljala:

- Pa što ako jednom i dođu lopovi? Bilo bi to baš uzbudljivo iskustvo. Možda bi me i oteli, tko zna? Stavili bi mi neku krpu u usta, da ne mogu vikati, i svezali ruke. A možda bi među njima bio i neki zgodni tip koji se tu našao gotovo sasvim slučajno, pa bi se sažalio nada mnom i oslobodio me. Onda bi nas dvoje tajno pobjegli, daleko, daleko, negdje gdje nas nitko ne bi mogao pronaći. I onda bismo mi druge pljačkali, i bili bismo ko ono dvoje lopova iz onog starinskog filma što je bio prošli tjedan na televiziji, samo što bi mi bili puno, puno poznatiji i opasniji. I ja uopće ne bih nosila onako glupu kapu na glavi nego bih imala šiltericu i crne naočale.

Aleks iz maštanja prekinu ponovno šuškanje. Ovoga puta je bila sigurna kako dopire iz kuhinje.

- *Pa to je Đuro!* – dosjetila se. – *Đuro se vratio! Sigurno je gladan pa sad njuška po špajzi i traži što bi mogao pojesti!*

Aleks skoči s kreveta i pojuri prema kuhinji.

- Đurooooooooooooooooooooo!!!

Prvo što je ugledala kada je uletjela u kuhinju bio je otvoreni srebrni hladnjak.

Zastala je i raširila oči u nevjerici jer je čak i od jednog superinteligentnog hrčka bilo previše očekivati da ga može sam otvoriti. A onda se, iznad otvorenih vrata hladnjaka, promolila jedna glava. Ali ne Đurina. Nego tatina.

- Tata?! – još se više iznenadila Aleks. – Otkud ti?!

Na trenutak se zapitala hoće li on primijetiti njezine poderane hlače.

Tata je upravo žvakao komadić suhe salame pa nije odmah uspio odgovoriti. Samo se umorno nasmiješio i podigao ruku na pozdrav.

- *Nije primijetio* – ispravno je zaključila Aleks.

Kada je konačno progutao već spomenuti komadić salame i otvorio usta kako bi odgovorio svojoj kćeri, već ga je dočekalo drugo pitanje.

- Tata, a kad si se ti prvi put poljubio?

Tata je ponovno zatvorio usta. Od iznenađenja. Ili mu je trebalo neko vrijeme da razmisli. U svakom slučaju, dok je on tako zbunjen razmišljao, Aleks je zaključila sljedeće:

- Ja se nikada ni sa kim neću ljubiti. Zbog ovih svojih glupih zuba. Trebali bismo otići ortodontu da mi stavi fiksni aparatić. S njime se zubi začas izravnavaju. Tako su se Dragici njezini već skoro skroz izravnali. Ali tebe nikada nema doma. A ni mame. A ja se bojim ići sama, jer što ako mi umjesto fiksnog aparatića izvade sve zube i stave gebis, ha? Što onda?

- Aleksandra, molim te, prestani s tim svojim glupostima – konačno je progovorio tata. – I dođi u dnevni boravak. Moramo o nečemu ozbiljno razgovarati.

- Naravno da moramo – složila se Aleks i nastavila – Zato ti to i kažem. Dogovori se s mamom pa da svi skupa odemo do ortodonta. Mislim, ne morate vi stavljati aparatiće, vi ste

ionako već stari pa vam lijepi zubi ničemu ne služe, nego da budete uz mene.

- Dobro, vidjet ćemo, nego...

- To uvijek kažeš. „Dobro, vidjet ćemo.“ I poslije zaboraviš.

- Slušaj, Sandra - ponovno je pokušao tata - Ti si sada već dovoljno velika da možeš shvatiti...

- U tome i je problem, tata. Kada sam bila mala mogla sam imati krive zube, bilo mi je baš svejedno, ali sad - nikako!

- Dijete, nemoj me prekidati dok govorim!

- Ti si mene tata prvi prekinuo jer sam ja tebe pitala prva!

- Da? A što to?

- Pitala sam te kad si se prvi put poljubio?

Tata je nemoćno uzdahnuo, zatvorio hladnjak, usput zgnječio palcem jednog zalutalog egipatskog mrava i odgovorio:

- U vrtiću.

- Daj, tata!

- Zvala se Gordana, a svi smo je zvali Goga, zapravo Gogica, i bila je moja prva djevojka. A onda me je ostavila zbog jednog Miroslava iz starije grupe koji je neprestano lijepio svoje šmrklje ispod svih vrtićkih stolaca. Jesi li zadovoljna odgovorom?

Aleks je upravo htjela reći da baš i nije, kad ju je tata obgrlio oko ramena i prilično odlučno rekao:

- A sad te molim da pođeš sa mnom u dnevni boravak, imam ti nešto vrlo važno za reći.

- Znam. Ti i mama ćete se rastati - odgovorila mu je važno.

- Molim?!?

Tata je od iznenađenja zastao u dovratku.

- Zato što se stalno svađate – objasnila je Aleks. I dodala: – I više uopće ne spavate u istoj sobi. Zbog toga mislim da se ne volite. Jer svi normalni roditelji spavaju zajedno. A ne kao vi...

- Slušaj, Sandra – prekinuo ju je tata. – To gdje mama i ja spavamo tebe se uopće ne tiče. I nije istina da ćemo se rastati. Naprotiv. Mama i ja se jako volimo. A to što ponekad želimo biti sami, to je sasvim normalno. Hoću reći, prirodno... Barem donekle... Khm... Barem nekima od nas... U konkretnom slučaju, tvojoj majci.

Aleks ga je i dalje upitno gledala.

- Uostalom, prebalava si za ovakve razgovore – zaključio je naposljetku doc. dr. sci. Igor Peternek i ušao u dnevni boravak.

- Ali tata, maloprije si rekao da sam velika!

- Daj, molim te, sjedi već jednom na taj trosjed i šuti!

- Dobro, dobro, zašto se odmah ljutiš?

Aleks se zavalila na trosjed i pogledala tatu s iščekivanjem.

Tata je sjeo u naslonjač nasuprot nje, prekrizio nogu preko noge i zagledao se nekud kroz prozor. A onda je počeo:

- U svakom životu postoje lijepi i teški trenuci...

- *Nije valjda umrla baka?!* – pomislila je Aleks ali naglas nije ništa rekla.

- ... i to je prirodno. Zato čovjek mora biti spreman...

Tata nije uspio reći za što to čovjek mora biti spreman jer su se u tom trenutku začuli ključevi u bravi, a odmah zatim u sobu je uletjela mama.

(Čini se da je to „letenje“ u obitelji Peternek bila nekakva nasljedna osobina. Barem sa ženske strane.)

- Igore, sve sam čula! Pa to je strašno što ti se dogodilo!

- Bok, mama – pozdravila ju je Aleks pitajući se hoće li barem ona primijetiti njezine poderane hlače i oguljene dlanove.

Ali mama je samo spustila torbicu i novine na trosjed, prišla svome mužu i zagrlila ga.

- *Gle, ipak se vole* - zaključila je Aleks. A onda joj je, nakon otprilike jedne desetinke sekunde, dosadilo da ih gleda tako zagrljene, pa je skrenula pogled na novine.

- Hej, pa to je tata! - veselo je uzviknula pročitavši naslov:

IGOR PETERNEK, PRVI U NIZU LIJEČNIKA ZATEČENIH U NEZAKONITOM
OBAVLJANJU PRIVATNE LIJEČNIČKE PRAKSE

- Slušaj ovo, tata - rekla je i počela čitati naglas: - *Igora Peterneka, šefa Odjela kardiovaskularne kirurgije Opće bolnice u Zagrebu, inspekcija rada je zatekla u nedopuštenom obavljanju privatne prakse u poliklinici Svjetlost. Protiv doktora Peterneka, kao i protiv cijele njegove medicinske ekipe, bit će pokrenut prekršajni postupak ...*

Aleks je prekinula čitanje i zabrinuto pogledala tatu.

- Nećeš valjda u zatvor?!

- Naravno da neće - umjesto tate odgovorila je mama.

Tata je samo šutio. A onda je sklonio ženinu ruku sa svoga ramena i zaključio:

- Za to si ti kriva, znaš?

- Ja?!! - u isti glas javile su se Aleks i njezina mama.

- Ne ti, nego tvoja majka - pojasnio je tata stvar okrenuvši se prema svojoj ženi.

- Ti, i svi ti tvoji budistički spisi, mandale, mape, stare knjige...

- ... *dugouhi Buda* - dodala je u sebi Aleks.

- O porculanskom Budi da i ne govorim - kao da je čitao Aleksine misli, ponovio je naglas tata. - Zbog njega sam pet godina otplaćivao kredit. Već mi je dosta i njega i hrpe ostalih besmislica...

- Nisu to besmislice.

- ... zbog kojih ja moram zarađivati novce i izvan radnog vremena.

- To nisu besmislice - odlučno je ponovila mama, ali je tata nije slušao.

- Ostat ću, ne samo bez honorara od privatne prakse, od kojeg ja osobno ionako nisam imao puno koristi, nego možda izgubim i posao u bolnici. A o svojoj reputaciji da i ne govorim. I to zbog čega? Zbog tvoje strasti prema starim predmetima. Da si barem upola tako strasna u životu... prema rođenom mužu...

Tata je utišao glas, ali je zato mama povisila svoj.

- To što govoriš nije fer. Ti dobro znaš kakve su plaće kod mene na Institutu, i koliko puno moram raditi da bi se dokazala na poslu. A što se strasti tiče – sada je i mama spustila glas – o tome smo već razgovarali, i nema smisla da se ponavljamo. Ja ne želim više ostajati u drugom... khm... znaš već što želim reći, ne?

- Ti ne želiš?! A ja?! Pita li mene itko išta u ovoj kući?! – ponovno je viknuo tata.

- Ljudi, ja sam gladna – izjavila je Aleks, ali je nitko nije čuo.

Mama i tata neprijateljski su se gledali oči u oči.

- E, tata, a što si mi ono važno htio reći?! – pokušala je Aleks još jednom razbiti opasnu tišinu.

Tata se na trenutak okrenuo prema njoj, a onda natrag prema svojoj ženi.

- To je tvoje dijete. Ništa ne razumije. Sve joj se mora nacrtati!

- Što mi se mora nacrtati? – pitala je zainteresirano Aleks.

- Nije ona jedina u ovoj kući kojoj se sve mora crtati! – javila se mama.

- Ma nemoj? Da to možda ne ciljaš na mene?! – umiješao se tata.

- Vi mene uopće ne slušate! – viknula je Aleks, ustala s trosjeda, uzela kutiju Griotta koja je još neraspakirana stajala na stoliću i, dok su njezini roditelji započinjali jednu od svojih uobičajenih žestokih prepirki, otišla u svoju sobu.

- *Ne mogu sad pisati zadaću. Nisam dovoljno skoncentrirana* – pomislila je, namršteno gledajući u školski ruksak. – *Idem igrati igrice.*

Kroz zid je mogla čuti još samo nerazgovjetne uzvike.

- *Zašto baš ja moram imati takve kretena od roditelja?! – pomislila je, sjela za stol i uključila*

komputer.

U polumračnom predsoblju stana obitelji Peternek, na komodi ispred stilskog ogledala, jedino se još porculanski Buda nastavljao smiješiti.

... ZA TO VRIJEME

Luka je s gađenjem bacio vlažnu krpu u kadu i pustio hladnu vodu da curi preko nje. Zatim se okrenuo prema lavabou, dohvatio već skoro sasvim istrošeni komadić sapuna i njime dugo trljao ruke uzaludno pokušavajući sprati osjećaj prljavštine. Iako je ogledalo stajalo ravno pred njim, nije se htio gledati. Ta glupa njuška nije ga ni najmanje zanimala. Umjesto toga, duboko je udahnuo, obrisao ruke ručnikom i podigao dasku na WC školjki. Ali tek što je otkopčao hlače, u kupaonicu je, bez kucanja, škripeći svojim kolicima, banuo ujak.

- E, Mali! Nisam znao da si doma. Uh, što mi se šora!

Luka je hitro zakopčao šlic i, neobavljena posla, pokušao proći pokraj ujaka koji je užurbanim pokretima tražio metalnu posudu u ormariću ispod lavaboa.

- Gdje je ta kibla, bogamu?

Ujakova kolica zauzela su cijeli prolaz i Luki prepriječila izlaz iz kupaonice.

- Pa dobro ujko, koliko sam ti puta rekao da kucaš prije nego uđeš u kupaonicu? Ha? Koliko?

Umjesto bilo kakvog odgovora začuo se samo žubor tekućine po dnu metalne posude i ujakov uzdah olakšanja.

- Čovjek od vas nigdje ne može biti sam - nastavljao je gundati Luka skrenuvši pogled prema kadi i krpi iz koje je otjecao tanki mlaz crne vode. - Ne mogu zbrojiti dvije misli u glavi, a da me netko ne prekine!

- E jako ti mjesto za razmišljanje! - prokomentirao je ujak ispirući posudu i vraćajući je natrag u ormarić. - Uostalom... - podigao je glavu i pogledao Luku ravno u oči - ... još tri tjedna i ode ja.

- Ma nemoj. A gdje to?

- Mali, ne zezaj!

- Aaaa, misliš na Paraolimpijadu?!

- Treba srediti još samo par formalnosti i - adios amigos! A onda, tko zna, ako postignem

dobre rezultate, možda se i ne vratim nego odem dalje.

- Gdje dalje?

- Pa u Ameriku, tukane! Tamo su mnogo bolji uvjeti za nas paraolimpijce.

- Za početak bi mogao otići iz kupaonice i pustiti me barem minutu na miru.

- Ma nemoj? Sad ti smetam, a kad si bio mali nije te smetalo kad sam ti mijenjao usrane pelene, ha? To te nije smetalo?

- Naravno da me smetalo, samo ti to nisam mogao reći.

- Žalit ćeš ti jednog dana za svojim ujkom, Mali. Pazi što ti ja kažem! Ali tad će biti kasno. Ja ću biti daleko. Na drugom kraju svijeta. U svojoj vili na Beverly Hillsu. A oko mene sve sami komadi.

- Aha.

- Možda pozovem i tebe, ako prestaneš biti tako bezobrazan.

- Neka hvala. Meni je i ovdje dobro – odgovorio je Luka gledajući u stari, već zahrđali bojler i štrik na kojem su se sušile zakrpane čarape i gaće. – Mislim, ne baš u kupaonici, nego općenito – pojasnio je.

- Meni bogami nije – sasvim je ozbiljno rekao ujak. A onda je, nakon nekoliko trenutaka šutnje, nastavio – Znaš, Mali, u ratu sam upoznao jednog Renata koji je govorio natraške.

- Kako to misliš, natraške?

- Obrtao je slogove u riječima. Narednik ga je prvo mjesec dana psovao i slao ga stalno na stražu. Mislio je da ga ovaj zavatlava. A onda je na kraju odustao i poslao ga na promatranje u Vrapče. Tamo se Renato sprijateljio s psihijatrom. Slatko su se nadivani o svemu.

- Zar je i doktor govorio natraške?

- To ne znam. Znam samo da je Renato pušten kao zdrav s obrazloženjem kako je njegov govor samo bunt protiv sredine koja ga ne shvaća.

- Ma da?

- Najozbiljnije ti kažem. Sad ga viđam po gradu.

- Tog Renata?

- Aha. Svira harmoniku na Trgu. Svi misle da je nekakav Indus jer kad mu bace novčić on kaže „Lahva. Lahva!“

Luka se nasmijao, dok je njegov ujak zamišljeno promrmeljao:

- Ali ja se ne dam. Ne, ne. Bez obzira na svo nerazumijevanje ovoga svijeta.

Luki nije bilo baš najjasnije o čemu to njegov ujak mrmlja, a i već mu se prilično jako išlo na WC pa je jedva čekao da ponovno ostane sam.

Srećom, iz hodnika se začula škripa ulaznih vrata.

- To ti je sigurno taj - zaključio je ujak i požurio van.

Dok je zatvarao vrata kupaoalice Luka je čuo ujakov napeti glas:

- E, šuro, jesi li bio u banci?

- Hodi sa mnom u kuhinju, Zlatane. Moramo razgovarati.

Luki se očev glas učinio umornijim nego inače. Pokušao se sjetiti kada je oca zadnji put vidio veselog i nasmijanog, ali nije uspio.

- *Hoću li i ja biti takav? Ili možda već i jesam takav?*

Pomislio je na Aleks koja je voljela njegovo društvo.

Povukao je vodu iz kotlića i, onako zamišljen, otišao u sobu zaboravljajući na majčinu krpu po kojoj je i dalje tekla voda.

Luka je upravo otvorio bilježnicu i počeo rješavati zadaću iz matematike, kada ga je prenuo ujakov povik iz kuhinje.

- Kako sad ne može?!!!

Očev glas bio je gotovo nečujan.

- Zašto ne može?!!

Luka je načuljio uši.

- Obećao si!!! - i dalje je urlao ujak.

Luki se učini da se sada i očev glas povisio:

- Zlatane, ja te lijepo molim, smiri se.

- *Gle, izgleda da i u njemu još ima života* - pomislio je.

- Luka sine, pa gdje je već jednom ta krpa?

Pokraj Luke se iznenada stvorila majka. A onda je i ona začula viku:

- Nije istina da ne daju!!!

- Istina je!!!!

- Nije!!!

- Luka sine, što se to ovdje događa?

Luka je slegnuo ramenima.

- Tata i ujko se svađaju.

Nije stigao završiti rečenicu a majka je već izletjela iz sobe i otrčala u kuhinju. Nedugo potom, Luka je ponovno začuo ujaka:

- Neću apaurin! Hoće li mi apaurin platiti put na Olimpijadu kad već ti i tvoj muž niste sposobni?!!

Zatim je začuo majčin plač. Ili možda ujakov? Nije bio siguran. Glasovi u kuhinji su se miješali. Vika je postajala sve veća. Luka to više nije mogao slušati. Došlo mu je da zaurla:

- Prestanite!

Ali nije.

Umjesto toga, ustao je od radnog stola, zatvorio bilježnicu iz matematike, navukao tenisice i izjurio van iz stana.

Intermeco No. 2

KUĆICA ZA PRINCA

Te iste večeri, Aleks je sjedila za kompjuterom i već satima igrala jednu te istu igricu.

- ... *Imat će veliku dnevnu sobu. S televizorom. I jednu ogromnu spavaću sobu. Crvene, ili još boje – ljubičaste boje! Stavit ću mu i klavir, tu u kut, ako poželi svirati... Odmah pokraj sobe bit će kupaonica. S plavim pločicama... Hm, tuš kada ili jacuzzi?*

Vrata Aleksine sobe otvorila su se bez kucanja.

- Aleks, slušaj, tata i ja sad idemo van na večeru – čula je negdje u daljini mamu kako joj govori.

- *Jacuzzi. Definitivno.*

- U ladici su novci, pa si naruči pizzu.

- *A da ipak stavim i tuš kadu? Tamo u desni kut? Kad ne bude imao vremena da se brčka u kadi.*

- I nemoj nas čekati jer ćemo se kasno vratiti! – sada se javio i tata.

- Mhm – promrmrljala je Aleks i nastavila dalje s igricom.

- ... *U dvorištu ću mu napraviti bazen sa skakaonicom. I pokraj njega ležaljku da se ima gdje sunčati...*

Zidni sat u dnevnoj sobi otkucao je jedanaest puta, a Aleks je i dalje sjedila za kompjuterom.

- ... *Stupovi u hodniku bit će zeleni. Ili još bolje, sivi...*

Zidni sat u dnevnoj sobi otkucao je dvanaest puta.

- ... *još samo da sve memoriram i kućica za princa je gotova! Ha, vraga kućica. Zamak, čovječe!*

Aleks zadovoljno uzdahnu.

Isključila je kompjuter i, sada već jako umorna, ustala od stola.

Da, da, nije bilo lako sagraditi cijeli dvorac u svega pet-šest sati.

U stanu je vladala tišina. I tama. Prišla je prozoru i pogledala van. U okolnim zgradama gorjela su svjetla. Dolje u parku bio je potpuni mrak. Otvorila je prozor, protegnula se i glasno zijevnula.

Na trenutak joj se učinilo da se nečija sjena pomaknula tamo dolje, iza onog velikog bora u parku. Gledala je u tminu još par trenutaka, a onda je zatvorila prozor i, onako u majici i svježim poderanim trapericama, legla na krevet i zaspala.

Peto poglavlje ili BIJEG

Noć se odavno spustila, a Luka je i dalje tumarao naseljem. Cvilež ljuljački iz parka i dječja vriska već su se sasvim stišali, kao i buka automobila koji su sad mirno stajali parkirani na rubovima nogostupa.

Svugdje uokolo vladao je mir.

Iako je znao da je prilično kasno, Luka još uvijek nije imao volje krenuti kući. Umjesto toga, nastavljao je hodati ulicama, stazama i travnjacima naselja, krišom promatrajući ljude kroz prozore osvijetljenih stanova.

Ni sam nije znao kako se našao u parku sa zadnje strane Aleksinog ulaza. Visoko gore, na četvrtom katu, prozori stana obitelji Peternek bili su u mraku. Jedino je kroz prozor Aleksine sobe dopirala slaba svjetlost.

- Opet je sama. Sigurno već satima bulji u onaj njezin glupi kompjuter i igra igrice -
zaključio je i dalje gledajući u istom smjeru.

I kao nekim čudom, sva tjeskoba koja je dotad pritiskala Luku, najednom je nestala. Činilo mu se da bi mogao satima stajati i gledati gore u tu umirujuću bjeličastu svjetlost.

Zatim je skrenuo pogled na drugu stranu, prema zamračenim prozorima svoga stana.

- Dobro je, već svi spavaju. Sada bih mogao i ja doma - pomislio je.

Pogledao je još jednom u pravcu Aleksinog prozora. Bjeličasto svjetlo se u međuvremenu ugasio, prozor je bio otvoren, a jedna je prilika, širom raširivši ruke, glasno zijevala. Upravo ovako:

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

- Nije normalna. Časna riječ ako je - pomislio je.

Prilika je prestala zijevati. Luki se učini da sad gleda dolje, u njegovom pravcu. Brzo se povukao u sjenu drveta. Bio je to nekakav bor. Ili čempres. Ili neko slično bodljikavo drvo.

- Nije me valjda primijetila? To bi zbilja bilo glupo.

Stajao je i čekao, gotovo da ga je želudac zabolio koliko se trudio nečujno disati, a kada je Aleks konačno zatvorila prozor, duboko je udahnuo i polako krenuo kući.

Tek što je obišao oko zgrade, Luka je začuo poznati cvilež kotača.

- Što sad pa on radi vani?!

U sljedećem trenutku ugledao je ujaka koji je upravo izlazio iz stubišta spuštajući se betonskom kosinom pokraj stepenica.

- Ne ide valjda sad na Jarun trenirati?!

Ali, umjesto da nastavi prema cesti koja je vodila do Jarunskog jezera, ujak je krenuo na suprotnu stranu. I tek kada je prošao pokraj ulične svjetiljke, Luka primijeti da je u pidžami.

- Što je njemu, čovječe?!!

Ubrzo zatim začuo se tupi udarac. Ujak je naglo zakočio, osvrnuo se na sve strane, a zatim pokušao dohvatiti predmet koji mu je ispao iz krila, a koji je Luku jako podsjetio na majčin bat za meso.

Nije priskočio da mu pomogne. Niti ga je pozvao. Samo je, osjećajući da se nešto neobično događa, kriomice pošao za njim.

Deset minuta kasnije, ujak je skrenuo u jednu od sporednih, slabo osvijetljenih uličica. Zaustavio se točno ispred kioska koji je, u ovo doba noći, naravno, bio zatvoren. Još jednom se osvrnuo na sve strane, a zatim podigao ruku u kojoj je Luka sada sasvim jasno mogao vidjeti duguljasti drveni predmet. Bio je to doista majčin bat za meso.

- Ujko! Stani!!! – povikao je Luka, potrčao prema ujaku i čvrsto ga primio za zglob.

- Pusti me! – prosiktao je ujak nekim neprepoznatljivim glasom.

- Što ti je? Jesi li poludio?

- Želim na Olimpijadu!

Luka je uzaludno pokušavao istrgnuti bat iz ujakove ruke.

- Nabavit ću SAM novce za put ako već tvoj otac nije sposoban!
- Pa ćeš zato kioske razbijati?!
- I hoću, da znaš!
- A što ćeš to opljačkati? Paketić žvaka i stripove?!
- Pusti me, Mali! - vikao je ujak i dalje ne ispuštajući bat iz ruke.
- Ostavi to, ujko, molim te. Pa zar želiš u zatvor?
- I sad mi je kao u zatvoru!
- Hajde, idemo kući. Molim te!
- Nitko mene ne razumije! Nitko!

Ujak je iznenada opustio ruku.

Luka je zgrabio drveni bat i bacio ga daleko u travu.

- Sve će biti u redu, vidjet ćeš. Otići ćeš ti na Olimpijadu! - ponavljao je, ni sam ne vjerujući u ono što govori.

Pognute glave, ujak nije odgovorio ništa.

- Idemo odavde - odlučno je rekao Luka i čvrsto primio ručke kolica.

Krenuli su prema kući, ostavljajući za sobom mračnu ulicu, neopljačkani kiosk i majčin bat za meso negdje u travi.

Pred ulazom u zgradu Luka je zaustavio kolica.

- Evo nas doma.

Umjesto bilo kakvog odgovora ujak je snažno odgurnuo kotače produžavajući put.

- Kamo ćeš sad?! Ujko?!

Promatrajući ga kako se udaljava, Luka je znao da je uzaludno moliti ga da se vrati. Isto tako znao je da ga sad nikako ne smije ostaviti samog. Zato je viknuo:

- Čekaj me! Idem i ja!

I krenuo za njim.

Sat kasnije, jedan muškarac u pidžami i invalidskim kolicima i jedan dječak koji ga je slijedio, napustili su gradske ulice i zaputili se prema autoputu.

Intermeco No. 3

ŠTO SE DALJE DOGAĐALO S LUKOM I NJEGOVIM UJAKOM?

ZAOKRUŽI TOČAN ODGOVOR:

1. KONAČNO KOD KUĆE!

Na putu prema Karlovcu (ili još preciznije, na skretanju za Jastrebarsko), Luka i njegov ujak ugledali su cijeli konvoj kamiona-prikolica koji je stajao parkiran na livadi pokraj ceste.

- Gle, cirkus! - uzviknuo je ujak pročitavši natpis CIRCUS GARIBALDI koji je krasio sve prikolice.

- Za mnom! - dodao je mahnuvši rukom i skrenuo s autoputa.

Luka je šutke pošao za njim.

Dirnuta ujakovom sudbinom (ali i njegovim umijećem hodanja na rukama koje je odmah demonstrirao), vlasnica cirkusa GARIBALDI ponudila mu je posao u svojoj cirkuskoj trupi što je ujak sa zadovoljstvom prihvatio.

- Konačno se osjećam kao kod kuće - rekao je veselim glasom.

- A ja? Što će biti sa mnom? - upitao je zabrinuto Luka.

- Ti se, mali, možeš vratiti doma - odgovorili su mu uglas krotitelj lavova, žena s bradom i tri žonglera-patuljka.

Luka je odlučio ipak ne napuštati ujaka, pa je prihvatio posao čistača kaveza jer, kako mu je objasnila vlasnica cirkusa, za bilo kakav drugi posao bio je isuviše - običan.

2. PEACE, MAN

Luka je u stopu slijedio ujaka. Išli su već satima. Na autoputu prema Slavonskom Brodu nije

bilo mnogo automobila. U zadnjih pola sata nije prošao ni jedan jedini. Svugdje uokolo vladao je mrak. Čak se ni mjesec na nebu nije vidio. Luka je bio jako umoran. Kapci su mu se sklapali sami od sebe. Najradije bi bio skrenuo s puta i legao u travu pokraj ceste, ali znao je da mora slijediti ujaka. Zato je nastavljao hodati. I hodati. I hodati.

U jednom trenutku, ujak se zaustavio. Ispred njih, na cesti, širila se velika, bijela svjetlost.

- Ujko, pazi kamion! - viknuo je Luka i potrčao prema rubu autoputa.

- Nije to kamion, tukane, nego vanzemaljci! - ispravio ga je ujak i odvažno krenuo naprijed podigavši uvis dva prsta.

- Peace, man! - bilo je zadnje što je rekao prije nego je prošao kroz otvorena vrata svemirskog broda i nestao skupa s jarkom svjetlošću.

Luka je i dalje stajao nepomično, sam u debelom mraku, a onda se polako okrenuo i uputio natrag, prema kući.

3. UJKO, PAZI RUPA!

- Ujko, pazi rupa! - bile su zadnje riječi koje je Luka izgovorio prije nego je, skupa s ujakom, upao u veliku rupu na autoputu.

LOŠA SIGNALIZACIJA I NEOZNAČENI RADOVI NA AUTOPUTU ODNIJELI SU JOŠ DVA ŽIVOTA NA DIONICI ZAGREB - VARAŽDIN glasio je naslov koji je sljedećeg dana osvanuo u svim novinama.

4. ZATIM JE USTAO I PJEŠICE NASTAVIO PUT

Hodali su satima, dok je kolona kamiona i cisterni tutnjala pokraj njih. Luka je pokušao stopirati, ali se nitko osim jednog tegljača nije zaustavio. A i vozač tegljača, čim je čuo da bi, uz simpatičnog dječaka, trebao povesti i jednog invalida u kolicima, brzo je odustao i krenuo dalje.

Bilo je sve hladnije. Počeo je puhati vjetar. U daljini je sijevnulo. A onda se sručio pljusak. Luki se činilo kao da hoda kroz vodu. Kolica pred sobom gotovo da i nije razaznao.

Pet sati kasnije, nevjeme se stišalo i na nebu su se pojavile prve zrake sunca. Kamioni i cisterne i dalje su jurili pokraj njih u pravcu Krapine. Samo je ujak sjedio u kolicima ne mičući se.

– Što je bilo, ujko? Zašto si stao?

– Ne mogu dalje – izjavio je. – Moja kolica... zahrđala su od kiše.

Zatim je ustao i pješice nastavio put.

5. NA ZADNJEM SJEDIŠTU POLICIJSKOG AUTA

Hodali su satima, dok je kolona kamiona i cisterni tutnjala pokraj njih. Luka je pokušao stopirati, ali se nitko osim jednog tegljača nije zaustavio. A i vozač tegljača, čim je čuo da bi, uz simpatičnog dječaka, trebao povesti i jednog invalida u kolicima, brzo je odustao i krenuo dalje.

Bilo je sve hladnije. Počeo je puhati vjetar. U daljini je sijevnulo. A onda se sručio pljusak. Luki se činilo kao da hoda kroz vodu. Kolica pred sobom gotovo da i nije razaznavao.

Dva sata kasnije nevjeme se stišalo i na nebu su se pojavile zvijezde. Autoputem je na trenutak zavladao mir. I tišina. Sve dok Luka iza sebe nije začuo zvuk policijske sirene. Sve bliže. I bliže.

Okrenuo se i ugledao policijski automobil kako skreće i parkira pokraj njih. Kada su se otvorila vrata, Luka je ugledao čovjeka u policijskoj odori kako izlazi i kreće prema njima u isto vrijeme doviknuvši nekome u autu: – Javi da ih imamo!

– Što vi ovdje radite? – bilo je prvo što ga je upitao policajac.

Luka nije imao snage bilo što odgovoriti. Zato je samo slegnuo ramenima.

Petnaest minuta kasnije, Luka i njegov ujak sjedili su na zadnjem sjedištu policijskog auta vozeći se natrag prema Zagrebu. Iza njih, u travi pokraj puta, ostala su još samo prazna srebrna metalik (a zapravo najobičnija siva) invalidska kolica.

TOČAN ODGOVOR: vidi sljedeće poglavlje.

Šesto poglavlje ili STIPU ME NA RUMI!

Otkako ih je u subotu ujutro policija vratila kući, ujak nije progovorio ni riječi. Slično je bilo i s Petrom i Marijom Matić. Niti su vikali, niti su bilo što pitali. Samo su šutke sjedili, čak ni radio nisu slušali, i tek bi povremeno glasno uzdahnuli. Luka također nije znao s kim bi pričao, niti što bi uopće o svemu mogao reći, pa je zato i on šutio.

Toga vikenda u stanu obitelji Matić nije se mogla čuti ni riječ.

Iako se Lukin otac u subotu prije podne, odmah po njihovom neslavnom povratku, umjesto na tržnicu, odvezao kamionom svog prijatelja Željka, do Jastrebarskog gdje je, nakon dužeg traženja, uspio pronaći ostavljena kolica i dovesti ih natrag, ujak ih nije koristio. Od jutra do noći vrijeme je provodio ležeći na krevetu. Pušio je, i to bez pitanja, Lukine prve cigarete, i gledao u strop.

Luka se nije usudio ništa reći. Pravio se da čita, rješava zadaću, spava, a zapravo je budno motrio na ujaka. Bio je na oprezu u slučaju da ovaj ponovno pokuša nekud otići.

Tako je prošla subota.

Tako je prošla i nedjelja.

Ali kada je i u ponedjeljak ujutro, nakon što se probudio, vidio da njegov ujak nema namjeru ustati već i dalje kani budan ležati i buljiti u strop (sve cigarete je u međuvremenu popušio), Luka je odlučio nešto poduzeti.

- Hej, ujko!

Ujak nije ni mrdnuo.

- Zar ne ideš danas na trening?

Ujak je brzo zažmirio.

- Znam da si budan.

Ujak je i dalje šutio.

- Čuješ li me?

Bez odgovora.

- Jesi li gluh?

Tišina.

- Ujko?!

- Stipu me na rumi, lima! - konačno je odgovorio ujak. A možda bi bilo bolje da nije.

Luka je sjeo na krevet zbunjeno ga gledajući.

- Molim?! Što si rekao?!

Ujak je polako okrenuo glavu, otvorio oči i pogledao prema svome dosadnom nećaku. Zatim je iz njega potekla bujica riječi. Sljedećih:

- Gumo li remba u jojsvo biso tibi loma na rumi, ha? Gumo li?!

Luka nije znao što bi rekao. Zapravo nije znao ni što bi pomislio. Samo je šutke ustao iz kreveta i otišao u kuhinju.

Majka je stajala pokraj sudopera i brisala ruke kuhinjskom krpom.

- Dobro jutro.

- Dobro jutro, sine.

Otac je, sa svoje dvije torbe do vrha pune čokoladama, već bio otišao na Trešnjevačku tržnicu.

Luka je privukao stolac i sjeo za kuhinjski stol. Pogledao je prema velikom zidnom satu iznad hladnjaka.

- *Što li sad radi Aleks?*

Bilo je to prvi put u zadnja dva dana da je pomislio na nju.

- *Sigurno već sjedi za onim njezinim glupim kompjuterom, igra igrice i jede čips i napolitanke. Ili gleda horore iz videoteke.*

- Ispekla sam gibanicu. Još je vruća - prekinula ga je u razmišljanju majka.

- Kasnije ću jesti. Nisam još gladan.

Majka je i dalje u ruci držala kuhinjsku krpu.

- Kako je ON? - upitala je tiho i pokazala glavom u pravcu ujakove, Lukine i Supermanove sobe. - Je li noćas spavao?

- Mislim da nije dobro - nije okolišao Luka.

Majka je šuteći kimnula glavom, a zatim krajičkom krpe obrisala oči.

- Ne mislim da mu nije dobro nego... - Luka je zastao tražeći pravi izraz. - Njemu za ozbiljno nije dobro.

Kada je objasnio na što misli, i kada je majka shvatila o čemu joj to njezin sin govori, problijedjela je i sjela za stol. Dugo je tako sjedila zagledana u cvjetni stolnjak. Luka se upravo počeo pitati hoće li u njegovoj kući svi poludjeti i je li možda neka zarazna bolest u pitanju, kada je majka konačno digla glavu.

- Luka, sine, ti ovaj tjedan nećeš ići u školu.

- Zašto?

Ni sam nije znao zašto je to pitao kada je ionako već znao odgovor.

- Moramo izvući ujku! - dovršila je majka, odlučno ustala od stola, strgala sa sebe pregaču i izjurila u predsoblje.

- A kamo ćeš ti sad? - viknuo je za njom.

Već u cipelama i s torbicom preko ruke, majka se vratila u kuhinju, poljubila Luku, rekla:

- Idem do tate. Moram s njim ozbiljno razgovarati!

I otišla.

Luka je ostao sjediti za kuhinjskim stolom. Nije mu se išlo natrag u sobu. Nije imao volje nastaviti gledati ujaka, njegove zgužvane plahte, njegove tanjure s netaknutom hranom, njegovu metalnu posudu do vrha ispunjenu mokraćom, njegovu zgužvanu crvenu trenirku, u

kut bačene vunene rukavice i štopericu, a najmanje od svega nije imao volje gledati poster namrgođenog Supermana.

Okrenuo je glavu i ponovno pogledao prema kuhinjskom satu. Odjednom je shvatio što želi. Želio je otići do Aleks i pričati s njom. O bilo čemu. Ili je barem nazvati telefonom. Ustao je od stola.

- A što ako još uvijek spava?

Umjesto do telefona, otišao je do štednjaka. Izvukao je tanjur s gibanicom i počeo bezvoljno jesti.

Sedmo poglavlje ili OPET BIJEG (ALI SASVIM DRUKČIJI)

U ponedjeljak popodne, za vrijeme trećeg školskog sata, dok je profesor povijesti govorio o propasti versajskog poretka, Aleks je sjedila na svome mjestu u četvrtoj klupi do prozora i razmišljala o pozivnici za tulum koju je upravo dobila od Domagoja.

- Domagoj! Tko bi rekao?! Prije me nije ni pozdravljao, a sad me najednom zove na rođendan. A ne ide ni u moj razred nego skupa s Lukom. Čudno. Stvarno čudno. Ivu nije pozvao na tulum. A Iva važi za najzgodniju curu u razredu Nije pozvao ni Anu. Koja je daleko od najzgodnije, ali je Iva uvijek šlepa sa sobom. Pozvao je - samo mene! Hm, što bi to trebalo značiti?

- Godine 1935. Njemačka je počela kršiti odredbe iz Versaillesa. Unatoč zabrani da poveća broj vojnika, Njemačka je uvela opću vojnu obvezu...

Profesor je govorio, povremeno pokazujući na kartu, dok su Aleksine misli već bile na sasvim trećem mjestu. Daleko od Njemačke. I još dalje od Versaillesa.

- Zašto Luka danas nije došao po mene da skupa idemo u školu? - zapitala se zamišljeno gledajući kroz prozor. - Nije valjda zaboravio?!

S druge strane stakla bijeli su oblaci polako prolazili nebom.

Aleks se na trenutak učini kao da vidi kako joj netko s oblaka maše.

- Možda je mama ipak u pravu kad kaže da čitam previše stripova - pomislila je naglo zabrinuta za vlastito zdravlje i okrenula se natrag prema ploči na kojoj je profesor i dalje nešto pokazivao drugačkim drvenim štapom..

- ... Iste godine Italija je započela osvajanja napadom na afričku državu Etiopiju...

- Isuse, kako je dosadno!

Krajičkom oka ponovno je pogledala van. Na bijelim oblacima više nikoga nije bilo.

- Dobro je. Ipak nisam luda - zaključila je zadovoljno.

- ... Već sljedeće godine ju je zauzela i pretvorila u svoj kolonijalni posjed...

- *I što da obučem za Domagojev tulum? One crne reperske hlače i crnu majicu s jednom naramenicom? U njima sličim na Madonnu.*

- ... napetosti su porasle tijekom 1936. godine kad je Njemačka vojska ušla u demilitariziranu Rajnsku oblast... Aleksandra, čini se da je tebi zanimljivije ono što se događa vani nego u razredu?

- *Ili traper minicu i leopard dolčevitu? Kao Jennifer Lopez.*

U razredu je vladala neobična tišina.

- *Što je sad?* - pomislila je Aleks i podigla glavu.

Sve pogledi bili su usmjereni prema njoj.

- *Nije me valjda nešto pitao?*

- Slažeš li se sa mnom, Aleksandra?

- *O shit, pitao je!*

Vidjela je kako Iva otvara usta i pokušava joj nešto dobaciti, ali je nije razumjela. Zato je samo pročistila grlo, hrabro pogledala profesora u oči i rekla:

- Potpuno se slažem s vama, profesore.

Razredom je odjeknuo smijeh. Samo je Iva vrtjela glavom i pokazivala joj rukom da nije normalna.

Profesor je sačekao da se smijeh u razredu stiša.

- Ustani, Aleksandra.

Aleks je znala što slijedi.

- Reci nam, koje je godine potpisan versajski poredak?

- *Shit! Ovo će mi biti druga jedinica iz povijesti. Neću je stići ispraviti i morat ću na produžnu!*

- Pa... ja mislim da je versajski poredak potpisan... khm... potpisan je mjeseca... ovaj, hoću reći godine...

U tom trenutku, umjesto profesorovog, začula je Ivin glas:

- Professore, nemojte je danas ispitivati. Aleksandra je pod stresom. Ima velikih obiteljskih problema!

- *Tko? Ja?! -* začudila se Aleks.

- Njezin je otac jedan od onih liječnika o kojima već tri dana pišu u novinama - objašnjavala je dalje Iva.

- Lopove u zatvore! - dobacio je Maks, a Marko se glasno nasmijao.

Aleks nije rekla ništa. Samo je osjećala kako je nešto steže u grlu.

- Tvoj otac je Igor Peternek? - pitao je zainteresirano profesor povijesti, iako je to sasvim lako mogao i sam pročitati u razrednom dnevniku.

- Da - odgovorila je Aleks tihim glasom. I dodala:

- To s mojim tatom je nesporazum!

Ni sama nije znala zašto se pravda.

- To svi kažu! - ponovno se javio Maks.

- Tišina! - prekinuo ga je profesor. - Tema našeg današnjeg sata nije dnevni tisak već propast versajskog poretka. Dakle, nakon što je ušao u Rajnsku oblast...

Aleks je sjela i gledala kako se profesor ponovno okreće prema karti.

- ... Hitler je očekivao vojnu reakciju Velike Britanije i Francuske...

Iz druge klupe Iva i Ana su joj namigivale zadovoljne što su je spasile sigurne jedinice.

- ... no sve je prošlo mirno. Britanci i Francuzi nisu željeli rat. Vodili su politiku popuštanja...

Umjesto da i sama bude zadovoljna, Aleks je osjećala kako se u njoj nešto sve više uzburkava.

- ... i vjerovali da je vojno jačanje Njemačke usmjereno prema Sovjetskom Savezu.

Vidjela je Maksa i Marka kako se okreću prema njoj i glupo se cere.

- *Idioti! Glupi idioti!*

- Takav razvoj događaja ohrabrio je Hitlera na nove osvajачke pothvate... Maksimilijane i Marko! Okrenite se prema ploči!

Nije ni sama znala kako ni zašto, ali samo je najednom ustala i istrčala iz razreda. Od suza u očima nije vidjela zbunjenog profesora ni svoje dvije najbolje prijateljice koje su htjele potrčati za njom ali se ipak nisu usudile.

- *Više nikada neću otići u školu! Nikada više!* - odlučila je Aleks skidajući tenisice u predsoblju svoga stana.

Izvadila je mobitel iz ruksaka i htjela nazvati Luku, ali se sjetila da je on sigurno još uvijek u školi.

- *I zašto već jednom ne kupi taj glupi mobitel!*

Nije imala volje ni za čim. Dok je prolazila pokraj ogledala zastala je i pogledala se. Na nju je gledalo jedno namrgođeno lice, svo podbulo i crveno od plača.

- *Grozno! Naprosto grozno! Izgledam kao pečene paprike Lukine mame!*

Znala je da joj se porculanski Buda opet smije. Zato mu se izbeljila i otišla u svoju sobu. Bacila se na krevet i zabila lice u Garfielda.

- *Mene nitko ne voli!*

A onda se sjetila Domagojeve pozivnice za tulum.

- *Ili možda ipak...?*

Odmah je zamislila Domagoja kako pred cijelim razredom ustaje (za potrebe mašte bio je učenik njezinog razreda, a i nije više imao one svoje glupe naočale na nosu) i viče: „Tko još jednom nešto kaže protiv Aleksinog tate, imat će posla sa mnom!“ Ponovno je zamislila isti prizor. Ovoga puta ju je Domagoj obgrlio, pogledao prema Marku, Maksu, i ponovio „Tko još jednom nešto kaže protiv oca moje djevojke, imat će posla sa mnom!“ A zatim se okrenuo

prema onom dosadnom profesoru povijesti i rekao: „Tko još jednom spomene versajski poredak, imat će posla sa mnom!“

Aleks se nasmiješila i Garfieldom obrisala suze s obraza i šmrklje iz nosa.

Zatim je duboko udahnula (da se smiri) i ponovno zamislila isti prizor.

Domagoj i ona.

I još jednom.

Ona i Domagoj.

Zamišljala ga je puno puta (s malim varijantama) sve dok, na koncu, nije zaspala.

Osmo poglavlje ili E, BOK! KAK SI KAJ?

- Ručak!

Sjedeći na svom krevetu, ujak je samo trepnuo.

- Ujko, jesi li gladan? - upitao je Luka držeći u ruci tanjur graha s tijestom poznat i pod nazivom pašta fažol.

Ujak nije odgovorio. Samo je nastavio gledati nekud u prazno.

- *Ako ovako još dugo nastavi, JA ću poludjeti!* - pomislio je Luka i spustio tanjur na stolac pokraj ujakovog kreveta. Zatim se uspravio.

- Ako ti treba još što, samo reci.

Ujak je i dalje šutio.

Luka je ostao stajati pokraj graha, stolca, kreveta i ujaka. Nije znao kud bi sa sobom. Osjećao se u najmanju ruku blesavo. Već se i utorak bližio kraju, a situacija u kući bila je jednako nemoguća. Otac i majka stalno su nešto šaptali i prekidali razgovor uvijek kada bi on naišao. Nije znao smeta li ga više njihova ili ujakova šutnja. Činilo mu se kao da ne pripada njihovom svijetu. I ujak i majka i otac najednom su mu se činili kao potpuni stranci. Osjećao se zarobljenim. Htio je izići van, otići nekud iz tog zanimljivog stana, krenuti u školu, porazgovarati s prijateljima, vidjeti Aleks. Umjesto svega toga, nastavljao je čamiti u svojoj sobi, zarobljen brigom za vlastitog ujaka.

- Grah s tijestom! - nastavio se praviti blesav. - Tvoje omiljeno jelo!

Ujak je i dalje gledao u nepoznatom pravcu.

- A ima poslije i bućnica! - dodao je, nešto manje oduševljeno.

- *I što sad? Da sjednem pokraj ujke ili na svoj krevet? Da se pravim kao da je sve u redu? Ili da izigravam konobara i iziđem iz sobe?*

Lukinu dilemu prekinulo je zvonce na ulaznim vratima.

- Netko zvoni – objasnio je ujaku koji ga ionako ništa nije pitao. – Idem vidjeti tko je.

Još jednom je zastao na vratima i dobacio: – Dobar tek.

Dok je zatvarao vrata čuo je ujaka kako mu polako odgovara:

- Lahva, lima.

Došlo mu je da se vrati u sobu, zagrli ujaka i zaplače.

- Sine, treba te prijatelj! – začuo je majčin glas.

- Evo me, idem!

I tako, umjesto da se vrati, polako je zatvorio vrata i krenuo hodnikom.

Na ulaznim vratima stajao je Domagoj.

- E, bok, Luka. Kak si kaj?

- Luka je prehladen – umjesto njega odgovorila je majka.

- Eto, čuo si. Prehladen sam.

- Aha – Domagoj je i dalje stajao na vratima i gledao ga iza svojih naočala.

Luka je grozničavo razmišljao kud bi uveo svog prijatelja, ali nije se mogao sjetiti ni jedne prazne prostorije. U kuhinji je otac upravo ručao, u njegovoj sobi je sjedio ludi ujak, u spavaću sobu roditelja, u kojoj se preko cijelog dana na prozoru zračila posteljina, nije se smjelo ulaziti, u hodniku pokraj njih stajala je njegova majka ne pokazujući nikakvu namjeru da ih i za trenutak ostavi same.

- *Čak je i kupaonica prepuna gaća koje se suše!* – zaključio je Luka, a naglas rekao: – Idem ja ispratiti Domagoja.

- Ne bi smio izlaziti, sine. Bolestan si – usprotivila se majka.

- Da, da, znam – prihvatio je igru praveći se da ne vidi njezino namrgođeno lice. – Ali za to malo se sigurno neću prehladiti... Barem ne više nego što već jesam... Hajde, idemo! – blago je gurnuo Domagoja prema izlazu.

Dok su se vukli stubište, Luka nije mogao izdržati a da ne pita: – I, što ima u školi?

- Imali smo kontrolni iz kemije – odgovorio je Domagoj – a sutra pišemo zaključni iz hrvatskog.
- Ne mislim to – prekinuo ga je Luka – nego... slaviš li ti taj svoj rođendan ili ne slaviš?
- A to! Pa da, slavim. Već sam i pozivnice podijelio. Joj da! Umalo da zaboravim! I tebi sam donio jednu.

Domagoj je zastao i izvukao iz ruksaka pozivnicu.

- A Aleksandri Peternek? Jesi li i njoj dao?
- Ma jesam. Mada mi uopće nije jasno zašto si toliko zapeo da i nju pozovem na tulum. Ja sam mislio da zovem samo dečke pa da odemo negdje na nogomet. Ovako sam morao pozvati još par cura iz razreda. Ne znam što ćemo uopće raditi s njima?!
- Ne znaš?
- Ne.
- Pa što se na tulumu radi s curama?

Domagoj se duboko zamislio. Nakon deset sekundi razmišljanja, samo je slegao ramenima i zaključio:

- Nemam pojma!
- I, kažeš, sutra imamo zaključni iz hrvatskog? – promijenio je temu Luka.
- Pa da. Ovaj tjedan su svi navalili. Imaš sreću što te nema u školi.
- Baš!

Domagoj je otvorio vrata haustora. I brzo ih natrag zatvorio.

- Ispred vrata je nekakav pas – rekao je drhtavim glasom. – Onako, prilično velik. I dlakav. Možda je bijesan?

Kroz staklo na vratima razaznavala se njegova njuška i veliki kuštravi rep.

- Ma to je samo Đurđa – objasnio je Luka.

- Kakva Đurđa. Pas čovječe, pas!

- Pas se zove Đurđa.

Domagoj se zamisli, pa reče:

- Ali, Đurđa je žensko ime!

- I ovaj pas je žensko - Domagoj je Luki polako išao na živce.

- Aha. Znači pas pod imenom Đurđa.

- Upravo tako. Stanuje tu na drugom katu.

- Sama?!

- Aha, da ne bi. Susjed Košćec je često pušta samu u park.

- Onda, da je pustim unutra? - još uvijek se dvoumio Domagoj.

- Čuj, sama neće moći.

Domagoj je ponovno otvorio vrata, gledajući Đurđu koja je odmah šmugnula na drugi kat.

- Onda se vidimo, ako ne prije, u subotu u pet?

- Dogovoreno.

- Ajde bok, Luka!

- Bok! I hvala ti što si došao!

- Ako hoćeš, nazvat ću te večeras da ti kažem što smo sve radili u školi - predložio je Domagoj i krenuo van.

- Može. Super.

Luka je sačekao da se vrata sama zatvore i polako krenuo natrag.

Na ulazu u stan naletio je na oca koji je upravo izlazio. Bez torbi punih čokolade. Ali zato u svom sivom svečanom odijelu koje je zadnji put nosio na sprovodu prabake Milijane.

- Ko je umro? - sasvim ga je ozbiljno upitao Luka.

Otac je zastao. Djelovao je zbunjeno. I prilično nervozno.

- Ne znam. Tko je umro?

- Ne znam ni ja - objasnio je Luka. - To ja pitam tebe.

- Nitko nije umro - zaključio je otac i dodao neodređeno - Nego idem nešto obaviti u grad. A ti pomози majci.

- *A što drugo i radim nego pomažem majci!* - pomislio je Luka.

- E, da ! Umalo da zaboravim. Majka ti je poručila da odeš do dućana po prazne kutije.

- Kad?

- Sad.

- Maloprije je rekla da ne smijem nikud izlaziti. Jer sam bolestan.

- Luka, ne budi bezobrazan!

- Po koliko praznih kutija?

- Što više, to bolje! - mudro je zaključio otac.

- Što će joj to? - pitao je Luka kome se nikako nije teglila hrpa praznih kutija.

- To je iznenađenje! - odgovorio je otac i tajanstveno se nasmiješio. - Hajde sine, idemo.

Luka ga je zabrinuto pogledao.

- *Neće biti čudo ako uskoro svi prolupamo* - zaključio je i krenuo za njim.

Intermeco No. 4

CHAT

MRKVA: Halo, halo, ima li koga?

BUBULEJA: Nije ti ovo telefon, mrkvo jedna.

MRKVA: Ma nemoj! Ti ćeš mi reći.

CURA: Hej, dečki gdje ste?!

CASANOVA: Na usluzi!

BUBULEJA: Ko me treba?

MRKVA: Ja sigurno ne.

KAKTUS: *Ima tu ko pametan?*

BUBULEJA: Svi osim mrkve.

MRKVA: Ha, ha, jako duhovito!

CURA. A koliko imaš godina?

BUBULEJA: Tek sam se rodio, a ti?

CURA: 16

CASANOVA: Prave godine! :)

MRKVA: Prave godine za što?

BUBULEJA: Za rendanje mrkve!

MRKVA: Daj se ubi!

KAKTUS: *I to kaktusom!*

CASANOVA: E, čuj, curo!

CURA: Daaaaa?

SUNČICA: Ljudi meni je dosadno!

MRKVA: Koja si sad pa ti?

KAKTUS: *Idi onda pa se sunčaj, e!*

CASANOVA: Idemo na privat?

BUBULEJA: Može!

KAKTUS: *Ja sam za!*

CURA: Ma ne pita vas, nego mene, idioti!

BUBULEJA: Idiot ti je tata!

KAKTUS: *I djed! I pradjed! I šukundjed! I... e, ljudi, što ide iza šukundjeda?*

CASANOVA: Može?

CURA: Ovisi!

BUBULEJA: Šukunbaba.

CASANOVA: O čemu?

SUNČICA: Hoće mi netko riješiti zadaću iz fizike?

KAKTUS: *Fizika? Što je to? Jel se to jede?*

CURA: Ovisi o tome koliko imaš godina.

CASANOVA: 17. Odgovara?

MRKVA: Laže, laže!

CURA: Savršeno!

CURA: E, bok!

CASANOVA: Bok!

CURA: Kaj stvarno imaš 17?

CASANOVA: Naravno! A ti 16?

CURA: Aha.

CASANOVA: I, kaj delaš?

CURA: Chatam s tobom.

CASANOVA: To vidim. A inače?

CURA: Inače markam.

CASANOVA: I ja isto

CURA: Ozbiljno?

CASANOVA: Najozbiljnije

CURA: Fora. Odakle si?

CASANOVA: Iz Zagreba.

CURA: I ja isto!

CASANOVA: To je prst sudbine!

CURA: Misliš?

CASANOVA: 100%

CURA: Kladim se da imamo još mnogo toga zajedničkog!

CASANOVA: Hoćemo se nać?

CURA: Paaaaa...

CASANOVA: Paaaaa?

CURA: Može!

CASANOVA: Sutra?

CURA: Zašto ne.

CASANOVA: Točno u podne?

CURA: Fora.

CASANOVA: Di se nađemo?

CURA: Ispred slastičarnice Vincek u Ilici?

CASANOVA: Dogovoreno!

CURA: E, Casanova?

CASANOVA: Reci

CURA: Kako ću te prepoznati?

CASANOVA: Imat ću u ruci kornet s tri kugle sladoleda od čokolade!

CURA: Cool!

CASANOVA: Onda, do sutra!

CURA: Aj, bok!

Aleks je sišla s Interneta i vratila tipkovnicu na mjesto.

- Yes! To! Konačno! Imam pravi sudar s pravim frajerom!

Posegnula je rukom prema vrećici čipsa, ali u njoj nije bilo više ničeg jestivog. Odmah do vrećice, na stolu je stajala prazna kutija čokoladnih napolitanki.

- O shit! Nema više čipsa! Ni napolitanki! Ni ničega!

Odlučno je navukla tenisice i, ne gaseći kompjuter, otrčala do dućana.

Deveto poglavlje ili HEJ, LUCKY LUKE!

- Evo, ovo je sve što imamo – rekla je prodavačica spustivši pred Luku deset praznih kartonskih kutija.

- Hvala.

Iako se trudio osmjehnuti najljubaznije što je mogao, Luka se osjećao užasno glupo. Činilo mu se kako svi u trgovini bulje u njega. Htio je uzeti kutije i zbrisati van, ali mu to nikako nije polazilo za rukom. Tek što bi ih sve podigao, jedna bi mu ispala, a odmah za njom i druga, pa je morao sve ispočetka. I što se više mučio, to je s raznih strana dolazilo sve više različitih savjeta.

- Dijete, trebaš ih sve prvo složiti jednu u drugu!

- Ne, nego ih treba rasklopiti i poslije ponovno složiti.

- Jednu po jednu. Neka nosi jednu po jednu!

Luka se odlučio praviti gluhim i, kada je konačno uspio podići sve kutije, samo je molio Boga da se ne sruše prije nego izađe iz trgovine. Za kasnije mu je bilo svejedno. I upravo tada, dok su se automatska vrata dućana već otvarala pred njim, začuo je iza sebe:

- Hej, Lucky Luke!

Okrenuo se i ugledao Aleks. Stajala je otprilike pedeset druga u redu pred blagajnom i domahivala mu. I što je drugo mogao nego da, onako natovaren svim tim kutijama, krene prema njoj.

- Pa dobro, gdje si ti? – upitala ga je Aleks dok su se polako, jedna za drugom, kutije počele rušiti. – Zvala sam te sto tisuća puta, ali mi je tvoja mama uvijek odgovarala da imaš visoku temperaturu pa ne smiješ ustajati iz kreveta.

Luka nije znao što bi odgovorio. Srećom, Aleks od njega nije ni očekivala nikakav odgovor.

- Toliko se toga u međuvremenu dogodilo, čovječe!

Luka se u potpunosti složio s njom.

- Znaš, ono s Markom je propala stvar. On je najobičniji kreten. Iako na prvi pogled djeluje sasvim normalno. Jako me je razočarao. Uopće nije vrijedan moje pažnje. Niti bilo čije druge.

- Idem ovo ostaviti doma – rekao je Luka koji nije volio voditi ozbiljne razgovore u kojekakvim prodavaonicama.

- Čekaj, ja ću ti pomoći, sad sam gotova – zaustavila ga je Aleks. – E, ali fućkaš Marka. Znaš što još ima novoga?

- Ne. Što? – upitao je nezainteresirano Luka koji se borio s onim silnim kutijama oko sebe.

- Dobila sam pozivnicu za tulum. Od Domagoja iz tvog razreda!

- I? Hoćeš doći? – podigao je glavu i pustio da sve kutije padnu na pod.

- Ne znam, možda. Trenutno me ne zanimaju ni Marko ni Domagoj, ni Domagojev bezvezni tulum. A znaš zašto? Zato što sutra imam sudar! I to pravi! Daj zamisli!!

- S kim?! – viknuo je Luka zaboravljajući na trenutak da je oko njih tisuću ljudi.

- S Casanovom! Upoznala sam ga na chatu. Ima sedamnaest godina! Ja sam napisala da mi je šesnaest.

Za razliku od Luke, Aleks ni najmanje nije smetalo što je slušaju svi u krugu od deset metara.

- Baš je dobro što sam te sad srela jer sam te htjela zamoliti da ideš sa mnom.

- Gdje?

- Pa na taj sudar – objasnila je Aleks. – Mislim, samo taj prvi put. Znaš, za svaki slučaj. Jer, što ako je Casanova pedofil?

- Molim?

- Što ako je PEDOFIL! – viknula je najglasnije što je mogla.

Luka je sad bio sasvim siguran da ih svi u dućanu promatraju. Zato je samo promrmljao:

- Ne može biti pedofil ako ima sedamnaest godina.

- A što ako uopće nema sedamnaest nego je neki dedek od trideset, ha? Znaš da na chatu svi lažu za godine. Zato mi ti trebaš. Da me štitiš.

Luka je šutio.

- Hajde, Lucky Luke. Učini mi to. Mooolim te! Hoćeš li? Please!

Zajedno s Aleks, sada je u njega napeto gledala i blagajnica. Luki se na trenutak učini kao da mu i ona molećivo kima glavom.

- Dobro, neka ti bude. Ali samo ovaj put – progundao je napokon.

Sa širokim osmijehom koji je otkrivao sve njezine krive zube, Aleks je platila račun, spremila kekse i čipseve u vrećicu, i pomogla Luki oko kutija.

A onda su napokon izišli.

Deveto poglavlje (drugi put) ili MANIJAK U INVALIDSKIM KOLICIMA

Čim su prešli cestu, Aleks se naglo zaustavila i pogledala Luku ravno u oči.

- E, a sad mi objasni zašto mi se već pet dana nisi javio!

- Ne znam... Onako... - promrmeljao je on i krenuo dalje.

- Kako to misliš ONAKO?!

Aleks ga je slijedila u stopu.

Luka je dugo razmišljao što da odgovori.

- Ehej, gluhi, nešto sam te pitala! - ponovila je Aleks zaustavivši se ispred jedne klupe. - I da znaš, ne izgledaš nimalo bolesno! Niti kao da imaš visoku temperaturu. Uopće nisi crven. Ni ništa.

Luka je uzdahnio i spustio kutije na pod.

- Znaš, moj ujak je oduvijek želio otići na Olimpijadu, a sad je ispalo da ne može.

- Naravno da ne može kad je u kolicima!

- Ma ne na tu Olimpijadu, nego na onu za invalide.

- Ahaaaa! - uzviknu Aleks pa otvori kutiju s čokoladnim napolitankama. - Hoćeš jednu?

- Ne, hvala.

- Znaš - nastavi ona razgovor usta punih keksa - Iva i Ana su mi pričale da neki manijak u invalidskim kolicima svako jutro ganja bicikliste po Jarunu.

- I ne samo bicikliste.

- Znači, to je tvoj ujak?

- Aha - potvrdi Luka. - Već dvije godine priprema se za tu glupu Olimpijadu, ali na kraju ipak neće moći otići.

- Zašto? - Aleks je tamanila treću napolitanku za redom.
 - Zato što za put treba dići nekakav kredit, ali ne može jer ne radi. A ne rade ni moji starci pa zato ne mogu ni oni dići taj kredit. I tako... neće moći ići.
 - Ja sam mislila da ti tata radi na tržnici.
 - Ma radi, ali to se ne računa.
 - Kako to misliš? - upita Aleks gurajući petu napolitanku u usta.
 - A ne znam, tako.
 - I što će sad, mislim, tvoj ujak?
 - A ništa. Ostat će doma.
 - Jadan - zaključi Aleks zatvarajući polupraznu kutiju s keksima. - Ali ne razumijem kakve to ima veze s tobom? I s tom tvojom „temperaturom“? Nije valjda da si TI počeo markirati?!
 - Ma ne, nisam, nego znaš, sad moram biti s njim.
 - Zašto?
 - Starci se boje da bi si mogao nešto učiniti.
- Za razliku od Luke koji je pričao gotovo šapatom, Aleks je počela uzbuđeno vikati i mlatarati rukama po zraku.
- Misliš, objesiti se? Ili udaviti u kadi?
 - Pa ne baš, ali... mogao bi pobjeći od kuće. Recimo.
 - Ozbiljno?
 - Ma da. Uostalom, već je htio otići - dodao je Luka pitajući se bi li o tome uopće trebao govoriti.
- Vidio je kako ga Aleks gleda u čudu.
- Zapravo već je bio otišao.

- Ma da.

- A i ja skupa s njim.

- Kad?!

Aleks je ovaj put iz vrećice izvadila veliko pakovanje čipsa s paprikom, otvorila ga i počela jesti napeto gledajući u Luku koji je mirno nastavljao:

- U petak navečer. Otišao je na autoput, onako samo u pidžami.

- Isuse! I što je onda bilo?

- A ništa. Krenuo sam za njim.

Ustiju punih čipsa, Aleks je Luku promatrala s divljenjem.

- I?

- I ništa. Kod Jaske nas je presrela policija i vratila doma.

- Policija?! - Aleks je od uzbuđenja ispala gomila čipsa iz usta.

- Aha - hladnokrvno je potvrdio Luka.

- Prava policija?! - i dalje nije mogla vjerovati svojim ušima.

- Ma da. Imali su čak i ono svjetlo na krovu auta. Ono koje se vrti i zavija. Baš kao u filmovima.

- I zašto su vas zaustavili? - čudila se dalje Aleks.

- Zato što je na autoputu zabranjen pristup pješacima. I invalidskim kolicima. Valjda. Dobro smo i prošli. Mislio sam da će nas voditi u policiju na razgovor i ispitivati do jutra, ali oni su nas samo vratili doma. Nisu nas pitali čak ni za adresu.

- Kako to?

- Već su je imali zapisanu.

- Stvarno?!

- Moji su te noći zvali policiju i prijavili naš nestanak.
- Uau! I tako su vas brzo pronašli?
- Pa da. Sumnjam da baš gomila invalida u kolicima bježi od kuće. Bili smo laka meta.
- Baš šteta! - zaključio Aleks i dalje tamaneći čips.
- Meni je drago da je ovako ispalo. Jer tko zna gdje bih sad tumačio s ujakom da nas nisu pronašli.
- Da, zbilja.

Aleks je spremila natrag čips i, malo se namrštivši, zaključila:

- Mislim da mi je zlo.
- Proći će te, ne brini. Samo duboko udahni.

Aleks je duboko udahnula, poslušavši Lukin savjet. Iz trenutka u trenutak postajala je sve crvenija.

- I izdahni, naravno - požurio je dodati Luka.
- Huuuuuu!
- Jel' ti bolje?
- Pa, malo je.
- Čuj, ja bih sad stvarno morao krenuti doma. Zbog ujaka, mislim.
- Da, naravno - složila se Aleks.

Podigli su sve kutije i nastavili put. Hodali su šutke jedno pokraj drugog, sve dok Aleks nije upitala:

- A što će tebi ove silne kutije?
- Nemam pojma. Otkako je ujak počeo pričati naopačke, starci su skroz prolupali. Stalno nešto šapću, stari je danas otišao negdje odjeven kao za pogreb, a mene su poslali u dućan po kutije. Kao spremaju neko iznenađenje... a ja mrzim iznenađenja.

- Kako to misliš, ujak ti priča naopačke?

Aleks je zastala znatiželjno pogledavši Luku.

- Pa tako.

- Kako, tako?

- Evo, recimo jučer, dok smo obojica već ležali u krevetima, čuo sam ga kako govori „E moj Mansuper, tjetodle moće nas jicadvo pasku.“

- Molim?!

- Ili u prijevodu „E moj Supermane, odletjet ćemo nas dvojica skupa.“

Luka je nekoliko trenutaka promatrao Aleks koja se glasno smijala. A onda je skupio hrabrost i upitao je:

- Čuj Aleks, a zašto ti uopće sutra izlaziš s tim Kvazimodom?

- Nije Kvazimodo nego Casanova – odmah ga je ispravila naglo se uozbiljivši.

- Svejedno. Zašto ideš?

- A što ako je upravo on ljubav mog života, ha? Ako sutra ne odem, to nikada neću saznati. Shvaćaš? – odgovorila je mudro, vratila Luki njegove kutije, otvorila vrata haustora i ušla u stubište, dok je Luka, sa svim onim kutijama u rukama, polako krenuo dalje prema svom ulazu.

- *Casanova, da ne bi!* – mrmljao je sebi u bradu. – *Uostalom, što ona sad radi doma? Ne bi li trebala biti u školi?* – palo mu je na pamet dok je pritiskao zvono na portafonu.

Deseto poglavlje ili BITNE I NEBITNE STVARI

- Aleks?! Što ti radiš doma?

- O, bok, mama. Otkud ti?

Aleks je zbunjeno zastala na vratima stana, držeći u ruci vrećicu s čipsom i napolitankama. Odmah je primijetila da mama na nogama ima njezine papuče.

- Opet si obula moje papuče!

- To sada nije bitno - odgovorila je namrgođena mama.

- E pa meni je bitno - odgovorila je Aleks koja je mrzila kada bi njezina mama obula njezine papuče. A obuvala ih je prilično često.

- Daj Aleks, ne gnjavi. Nisam mogla pronaći svoje pa sam uzela tvoje - počela se pravdati mama. - Uzgred, znaš li gdje sam ih pronašla?

- Gdje? - Aleks se i dalje trudila izgledati neumoljivo.

- Iza WC školjke!

- Ma da? - začudila se zaboravljajući na ljutnju.

- Aha - potvrdila je mama i nastavila - Pitam se što li su uopće tvoje papuče radile iza WC školjke?

- A ja se pitam što si ti radila iza WC školjke?

Nekoliko trenutaka majka i kćer samo su tako stajale i gledale se, mama u Aleksinim papučama na nogama, a Aleks šušajući vrećicom u rukama, sve dok se na koncu Majda Horvat-Peternek nije promeškijala s noge na nogu i pomirljivo zaključila:

- Zaista, Aleks, mogla bi biti malo urednija.

Aleks je šutjela. Zapravo, htjela je nešto reći, ali ipak nije.

- A sad mi molim te objasni što radiš kod kuće u ovo doba.

- Nije mi bilo dobro, pa sam došla kući – Aleks nije stigla ni dovršiti rečenicu, a već je osjetila majčinu ruku na svome čelu.

- Nemam temperaturu, nego me boli želudac. I povraća mi se – objasnila je.

- A gdje ti je školska torba?

Aleksina je mama ponekad bila zbilja nepodnošljivo radoznala.

- Misliš ruksak? Danas nitko više ne nosi školske torbe, to više uopće nije moderno. Jednom je Dragica donijela nekakvu glupu poštarsku torbu pa su joj se svi smijali pa je na odmoru morala otići kući da je odnese pa je zakasnila na sljedeći sat i dobila neopravdani.

- Ne pitam te za Dragicu, nego za torbu. Hoću reći, ruksak. Zapravo svejedno. Znaš na što mislim, i molim te, ne pravi se blesavija nego što jesi.

Aleksina je mama znala biti prilično neugodna.

- Eno ga, u sobi – odgovorila je mirno Aleks.

- U sobi? Kako, u sobi?! Pa tek si ušla!

- Znaš, mama – pokušala je s drugom varijantom Aleks – ja zapravo danas uopće nisam išla u školu. A to kad sam iz škole došla ranije kući, to je bilo jučer.

Mama ju je i dalje netremice gledala.

- Jučer?

- Zapravo, kad malo bolje razmislim, bilo je to prekjucher.

- Hoćeš reći da već tri dana nisi bila u školi?!

- Pa da. Točnije, dva i pol dana – precizno se izrazila Aleks.

- A tati i meni o tome ništa nisi rekla?

- A kad ću vam reći kad vas nikada nema doma?!!

Mama je otvorila pa zatvorila usta, a da u međuvremenu nije izustila ni riječ.

- *Aha. Jedan-nula za mene* – pomislila je Aleks. I još je naglas dodala – A sad mi molim te

vrati moje papuče, da ne prehladim još i bubrege.

- Misliš, jajnike - ispravila ju je mama nevoljko skidajući papuče s nogu.

- Ma to je sve isto - samouvjereno je odgovorila njezina kćer i, skupa s vrećicom i papučama, otišla u sobu zalupivši vratima za sobom.

- *Mama je ponekad tako naivna - razmišljala je Aleks zavaljena na krevetu. - Sasvim joj se lako da podvaliti. Čak joj i oni preprodavači na tržnici uvijek utrape trulo voće i povrće jer uopće ne pazi što kupuje. Niti ikada sluša što joj se govori nego stalno misli na taj svoj glupi posao. Ja nikada neću biti takva! Ako uopće ikada budem imala djecu. To jest muža -* zaključila je Aleks trenutak prije nego su se vrata sobe naglo otvorila.

- Čuj, Aleks...

- Isuse, mama, kako si me uplašila. Daj barem lakše otvaraj vrata, ako već ne znaš kucati!

Mama se nije osvrnula na opaske svoje kćeri.

- ... hoćeš da ti skuham čaj od mente ili kamilice?

- Može coca-cola?

- Ne!

- Onda ću od šipka.

- Nema šipka.

- Može limunada?

- Aleks!

- Samo pitam.

Mama je jednim pokretom ruke gurnula hrpu razbacanih stripova s kreveta na pod.

- Hej, što to radiš! Jesi li ti normalna?! Pa te stripove moram vratiti susjedu Macanu!

- Što se mene tiče, nisi ih trebala ni uzimati - odgovorila je mama i sjela na krevet nasuprot Aleks. - Uostalom, sad kada je najbitnije da učiš ti gubiš vrijeme na nebitne stvari.

- Stripovi nisu nebitni! - usprotivila se Aleks.
 - Ma nemoj.
 - Uostalom, sad si mi napravila nered u sobi!
 - Ja?! Ha! Ti se to valjda šališ. Soba ti je neuredna kao da je na nju pala bomba. I to neka malo veća.
 - Nije ni tvoja soba bolja - uzvratila je Aleks - Uostalom, tko te je uopće zvao ovamo?!
 - Mala, ne budi bezobrazna! - zaprijetila je mama i zavirila u Aleksinu vrećicu. - Gle, kupila si čokoladne napolitanke!
 - To su MOJI keksi! - viknula je Aleks.
 - Pa? Ionako ih sad ne smiješ jesti - zaključila je mama i strpala jednu cijelu napolitanku u usta.
 - Zašto ih ne bih smjela jesti?
 - Pa zbog želuca - objasnila je mama žvačući. - Nisi li maloprije rekla da te boli trbuh i da ti se povraća?
- Aleks je ušutila.
- *Jedan-jedan* - pomislila je zato.
 - Čuj, Aleks, škola je jako bitna - počela je pametovati mama. - Ma što ti o tome mislila.
 - Meni nije! - rekla je buntovno Aleks gledajući mamu koja je grickala drugu napolitanku.
 - Možeš ti pričati što hoćeš ali bez dobrih ocjena, a tu ne mislim na trojke nego na petice, ne možeš upisati fakultet.
 - Baš me briga. Ionako ću ići u kuhare. Barem ću naučiti skuhati sebi nešto za ručak!
- Mama je zastala s trećom napolitankom u ruci.
- Jel' ti to možda MENI nešto zamjeraš?
 - To ti se samo čini.

- Da ne bih možda trebala trošiti svoje dragocjeno vrijeme na potpuno nebitne stvari kao što su kuhanje i usisavanje?

- Hm, to ti i nije tako loša ideja.

- Aleks?!

- Samo sam se šalila – pokušala je izvaditi stvar Aleks.

- Ne, nisi.

- Daj, mama! Prvo te nikad nema doma, a onda dođeš sasvim neočekivano, baneš u MOJU sobu, i to u MOJIM papučama, pojedeš MOJE napolitanke i još bi se svađala sa mnom umjesto da me pustiš da se odmaram!

Uvrijeđena mama demonstrativno je vratila četvrtu napolitanku u kutiju, i ustala s kreveta.

- Ako misliš da sam toliko glupa pa da ne vidim kako ti nije ništa, onda se silno varaš! I ako misliš da ćeš i dalje moći ostati kod kuće umjesto da ideš u školu, vjeruj mi, potpuno si u krivu!

Aleks je hrabro digla pogled. I rekla:

- Ja više nogom neću kročiti u tu glupu školu, samo da znaš!

- Molim?

Mama nije mogla vjerovati svojim ušima.

- Čula si što sam ti rekla.

- Aleks, nemoj me izazivati, inače ću te pljusnuti!

- Pa pljusni me!

Ali, umjesto da udari svoju kćer, prof. Majda Horvat-Peternek, viša savjetnica na Institutu za orijentalistiku, ponovno je sjela na krevet, i zabrinuto upitala:

- Aleks, što se dogodilo u školi?

- Ništa.

- Nije ništa. Sigurno se nešto zbilo. Jesi li dobila neku jedinicu?

- Tebi su samo ocjene bitne - promrmljala je Aleks brišući suzu s obraza.

Osjetila je mamin dodir po svojoj kosi.

- Što je bilo, magare moje?

Aleks je ponovno osjetila knedlu u grlu.

- Rugali su mi se zbog tate. I govorili da je lopov. I da će ići u zatvor! - konačno je izrekla ono što ju je već tri dana mučilo.

A onda je zaplakala. I dok je plakala, osjetila je veliko olakšanje, samo što zbog toga nije čula mamu kad je pitala: - Tko je to rekao?

Pa je mama morala malo sačekati i ponovno postaviti isto pitanje:

- Tko je to rekao?

- Ma neki idioti iz razreda - odgovorila je brišući rukavom šmrklje iz nosa.

- Reći ćeš mi njihova imena. Saznat ćemo njihove brojeve telefona. Nazvat ćemo njihove roditelje...

- Daj, mama!

- Otići ćemo do ravnatelja i sazvati roditeljski sastanak.

Aleks je gledala mamu kako šeta po njezinoj sobi. Nije znala kako ni zašto, ali bilo joj je drago što je mama najednom toliko zabrinuta.

- A u petak sam poderala one nove hlače. I to na oba koljena - rekla je još, ali je mama, utonula u vlastite misli, nije čula.

- Najbitnije je pokazati ljudima zube - razvijala je strategiju mama. - Jer ako samo šutiš, svi će misliti da si za nešto doista kriv, i počet će te zbilja maltretirati.

- A da prije tog roditeljskog odemo prvo kod ortodonta? - predložila je Aleks koju je mamino spominjanje zuba podsjetilo na njezin najveći životni problem.

- Pusti sad ortodonta. To nije bitno.

- Neću ga pustiti. Ponavljam vam već mjesecima da želim ispraviti zube, ali me vi ne slušate.

- Ili je možda bolje ne obraćati pažnju na ono što govore? Praviti se kao da ti uopće nije bitno ono što misle?

- E pa meni je bitno! I zato ja u školu više ne idem!

Mama se prenula iz razmišljanja i sasvim hladnokrvno zaključila:

- Naravno da ćeš ići. I to već sutra.

- Neću.

- Hoćeš.

- E baš neću!

Aleks je upravo kanila ustati s kreveta, izletjeti iz sobe i zalupiti vratima, kada su se u hodniku začuli ključevi u bravi.

- No, krasno! Sad će me još i tata gnjaviti! - zaključila je pokrivši se Garfiledom preko glave.

- I što vam je odjednom da ste oboje počeli dolaziti doma?

- O ovome tati ni riječi, jasno? - brzo je rekla mama i namjestila smiješak.

Ali umjesto tate, u stan je ušla Marija Matić.

- Dobar dan, gospođo Majda!

- O Marija, vi ste! Ja sam sasvim zaboravila da je danas srijeda - izvirila je iz Aleksine sobe zbunjena mama.

- Dobar dan, teta Marija! - javila se sa svog kreveta Aleks.

- Zdravo, dušo - otpozdravila je Lukina mama skidajući cipele u hodniku. - Mislila sam danas otkazati jer bih morala stalno biti doma, ali nema smisla, zbog vas. Jedino, ako bih danas mogla nešto kraće ostati? Možda da pranje prozora ostavimo za sljedeći put?

- Da, da, naravno - složila se mama. - A što se dogodilo? Mislim, ako nije tajna.

- Ne, ne, nije - zastala je s jednom cipelom u ruci Marija Matić, i brzo dodala - Luka je bolestan.

- Ma nemojte. A što mu je? – upitala je mama premećući se s noge na nogu jer joj je, onako bosonogoj, bilo prilično hladno za stopala.

- Ima visoku temperaturu. I uopće ne može ustati iz kreveta.

- Koliko visoku? – čuo se Aleksin glas.

Lukina majka se na trenutak zbunila, a onda, umjesto odgovora, upitala:

- Zar ne bi Aleksandra sad trebala biti u školi?

- Ona je... boli je želudac – objasnila je mama.

- Onda ću prvo njoj skuhati čaj! – rekla je Lukina mama i krenula u kuhinju.

- Da vam pomognem? – pitala je, tek onako, reda radi, Aleksina mama.

- Samo vi radite svoj posao. Ostalo je moja briga.

- Dobro – rekla je više za sebe Majda Horvat-Peternek i krenula prema svojoj sobi.

- Možda bi bilo najbolje da Aleksandra pređe kod vas dok ja očistim i spremim njezinu sobu.

- Da, da, naravno.

Petnaest minuta kasnije, Aleks je sjedila na maminom bračnom krevetu, srkala vruću kamilicu i gledala mamu kako radi za kompjuterom. Iz daljine se čulo brujanje usisavača.

- Luka uopće nije bolestan. Maloprije sam ga srela u dućanu. Znaš?

- Mhm.

- Mora ostati doma da bi čuvao ujaka. Da ovaj opet ne pobjegne od kuće. Ili da se ne pokuša ubiti... Jadan Luka, jel' da?

- Mhm.

- A sve zbog glupe Olimpijade. Da je barem prava, nego neka za invalide. Što oni uopće tamo rade, ti invalidi, mislim. Ha, mama? Sigurno ne trče. Je li?

- Aleks, molim te, nemoj me sad prekidati, radim.

- A Lukin je ujak toliko želio tamo otići. A ne može. Jer nemaju novaca. Zar to nije glupo?

Mama je zadubljeno listala knjigu pokraj kompjutera.

- Možda bi im mi mogli pomoći. Možda bi im mogli posuditi nešto novaca. Barem za put do tamo. Ha, mama?

- Što je sad?

- Pitam, bismo li mogli posuditi Lukinom ujaku nešto novaca za put na Olimpijadu.

Mama je konačno podigla glavu i s nestrpljenjem pogledala kćer.

- Aleks, molim te, prestani pričati gluposti i pusti me da završim posao. Ovo mi je sad jako bitno.

- I Lukinom je ujaku bitna Olimpijada pa ne može ići jer nema novaca.

- Kakvu Olimpijadu? Pa čovjek je u invalidskim kolicima!

- Već sam ti objasnila, ali ti me uopće ne slušaš. Nije to obična Olimpijada nego ona za invalide, samo što on ipak neće moći tamo otići jer nema novaca.

- Nije jedini - odgovorila je mama i nastavila s radom.

Aleks je otpila još jedan gutljaj čaja.

Nije znala što bi mislila o svojoj mami. Ponekad joj se činila tako, tako...

- ... kao nekakva barbaroga. Ona i taj njezini glupi Buda! Kao da joj je jedino on bitan u životu. On i te njezine glupe knjige. Koga je još briga za tamo nekakve znanstvene radove o budizmu!

Aleks je i dalje gledala mamu zadubljenu u listanje knjiga i kucanje na kompjuteru.

- Zbog tog glupog Bude sad tata i ima probleme na poslu. Zbog Bude i mama stalno radi. Bolje bi bilo da ga nema. Da nestane. Zauvijek.

Aleks iznenada zastane u razmišljanju. Upravo joj je nešto palo na pamet. Nešto fantastično!

- Mama, da je nekome život u pitanju, ti bi sigurno dala sve da ga spasiš? Jel' da?

- Mhm - promrmljala je mama uopće je ne slušajući.

- Čak i svog dragocjenog Budu? Jel' da, mama?

- Da, da. Daj me sad pusti na miru već jednom!

Aleks je otpila još jedan gutljaj čaja i nasmiješila se. Znala je što treba učiniti. Spustila je šalicu na stolic pokraj kreveta (onako bez podmetača, iako joj je mama to strogo zabranila) i ustala.

- Idem ja sad do grada. Moram kupiti neke bilježnice.

Zvuk tipkovnice bio je jedini odgovor koji se čuo.

Aleks je otišla u kuhinju i iz ormarića, onog odmah pokraj perilice za suđe, izvukla veliku pletenu košaru za tržnicu. Zatim je u hodniku navukla tenisice.

I dok je usisavač u njezinoj sobi neumoljivo zujao i zujao, a mama u svojoj sobi i dalje radila za kompjuterom, pažljivo je podigla porculanskog Budu, spustila ga u košaru i izišla van.

Dva sata kasnije, Majdu Horvat-Peternek u pisanju je prekinuo ženski glas.

- Gospođo Majda, ja bih sad krenula doma. Usisala sam cijeli stan i opeglala rublje. I pospremila Aleksandrin ormar. Za prozore smo se dogovorile da ih operem sljedeći tjedan.

- Da, da, naravno.

- Uzgred, pronašla sam vaše papuče.

- Zbilja? Tražim ih već tri dana - iskreno se obradovala Aleksina mama. - A gdje ste ih našli?

- Ispod frižidera.

Jedanaesto poglavlje ili NOĆNE MORE

U četvrtak ujutro, Luku je probudila lupa lonaca i šum vode iz slavine. Otvorio je oči, ali umjesto postera Supermana, ispred sebe je ugledao komad kuhinjskog stola i hladnjak u daljini. Zažmirio je još jednom, ali kada je ponovno otvorio oči prizor se promijenio samo utoliko što je sada za stolom vidio još i oca koji je sjedio u potkošulji i jeo svoju jutarnju bijelu kavu s udrobljenim kruhom.

Zatim se sjetio kako sinoć nije smio otići u svoju sobu jer je tamo otac razgovarao o nečemu s ujakom. I to satima. Luka nikada nije volio tajanstvene razgovore i zbog toga mu je ova zavjerenička atmosfera u kući užasno išla na živce. Nije znao što se točno događa, ali svoju majku nikad toliko nervoznu nije vidio. Kada se vratila od Peternikovih gdje je dio popodneva provela spremajući, samo je uletjela u kuhinju, počela otvarati i zatvarati ladice, lupati loncima i rajnglama, i svako malo duboko uzdisati.

Za to vrijeme, Luka je pokušavao gledati televizijski program razmišljajući usput o tome ne bi li ipak trebao nazvati Aleks i odložiti dogovor za sutrašnji sudar s tim njezinim Casanovom.

Vrijeme je prolazilo, a otac nikako nije izlazio iz ujakove sobe. Majka je, nakon što je skuhala sutrašnji ručak, počela iskuhavati kuhinjske krpe, pa je cijela kuhinja mirisala po deterdžentu. Luka je želio izići van ali se nikako nije mogao prisiliti ustati s kauča. Osjećao je umor. I neku čudnu težinu u kostima.

- Možda se zbilja razbolim. To bi bilo najbolje. S obzirom na sve gluposti oko mene...

Na televiziji je neki body bilder dizao utege. Nije znao zašto, ali Luka je odmah pomislio na Casanovu. Bio je uvjeren da će taj Aleksin tip upravo tako izgledati.

- Zašto se sve cure pale na mišićave tipove? - zapitao se.

Bilder na ekranu je s lakoćom podigao uteg od dvjesto kilograma.

- I da vježbam tisuću godina, neću nikada tako izgledati - zaključio je i promijenio televizijski kanal. Na drugom programu neki su crnci rapali.

- *Hip-hop. Super. To će me malo opustiti.*

Pojačao je ton.

- Luka, sine, molim te stišaj tu dernjavu! - odmah se javila majka. - Boli me glava od buke.

U znak protesta, sasvim je utišao ton i nastavio ih u tišini gledati.

- *Izgledaju tako zadovoljni sobom. Samo sam ja sav nikakav...* - pomislio je negdje duboko u sebi.

Nije ni bio svjestan kad je utonuo u san. Majka je donijela deku iz spavaće sobe i pokrila ga. Zatim je ugasila svjetlo i izišla van. Točnije u kupaonicu, gdje je još trebala oprati gomilu čarapa. I gaća.

Ujutro, kada se Luka probudio, sjećao se još samo djelića sna u kojem je uzaludno pokušavao podići uteg od dvjesto kilograma. Mučio se valjda cijelu noć da bi ga podigao, dok su ga Aleks i nabildani Casanova promatrali smijući se. A kad ga je konačno uspio podići, okrenuo se pobjedonosno prema njima. Ali na mjestu gdje su do malo prije stajali, više nikoga nije bilo.

Boljela ga je glava. Htio je otići u sobu i nastaviti spavati, ali je čuo oca kako mu govori:

- Pusti ujku da bude malo sam.

- *A ja? Kada ću ja jednom biti sam?* - zapitao se.

Nije se imao volje svađati. Barem ne iz tog razloga. Znao je da ga čeka još jedan težak razgovor. I zato je odmah prešao na stvar:

- Danas prije podne ne mogu čuvati ujku. Moram ići u grad. Na jedan... dogovor.

Umjesto očekivanog protivljenja, majka se samo nasmiješila i rekla:

- Odlično! I ne moraš žuriti natrag.

Nije se ni stigao iznenaditi kada je zazvonio telefon.

- To je sigurno za tebe, Luka. U ovo rano jutro to može biti samo tvoja prijateljica Aleksandra.

I doista, Lukin otac nije pogriješio.

- E, bok! Hajde dođi do mene! Tako sam živčana. Ne znam što bih obukla. A moram se i našminkati, a ne bih htjela pretjerati, a opet ne bih htjela ni izgledati sasvim bez veze.

- Ali, idemo tek za... - Luka je pogledao na sat - ... četiri i pol sata.

- Pa? To tako brzo prođe. Hajde što čekaš? Daj, dođi!

- Evo, samo da doručkujem - odgovorio je .

Sjeo je natrag na kauč. Majka je ispred njega na stol stavila još jednu šalicu s bijelom kavom i kruhom.

- Jedi sine, jedi.

Spustio je pogled na šalicu ispred sebe. Nije znao što mu se više gadilo. Razmočeni kruh u bijeloj kavi ili današnji sastanak koji ga je čekao.

Intermeco No.5

CASANOVA

Jožica Kvaternik je došao pred slastičarnu Vincek sat i pol prije dogovorenog vremena. Da bi nekako smirio nervozu, ušao je unutra i naručio četiri kolača. Dvije kremšnite s preljevom od čokolade, jedan čupavac i rum kocku. S mjesta na kome je sjedio ulaz u slastičarnicu uopće se nije vidio, ali je ionako bilo prerano za vrijeme kada je Cura trebala doći.

- Prvo ću joj kupiti sladoled - planirao je Jožica ližući žličicu s kremšnitom. - Onda ćemo otići u kino. U Broadwayu igra novi James Bond od dva.

Za stol pokraj njega, sjele su dvije srednjoškolke glasno se smijući.

- Nadam se da Cura nije prištava i glasna kao ove tu dvije koze - pomislio je mrko ih promatrajući.

Pola sata kasnije, Jožica je izišao iz slastičarnice i prošetao Trgom. Iako nije planirao, tamo je, od neke kumice s placu, kupio cvijet. Nije baš bila ruža u pitanju, ali... Zapravo radilo se o čitava dva buketa nekakvog šarenog poljskog cvijeća koje je dobio upola cijene, sve za pet kuna, jer se kumici više nije dalo stajati na jakom suncu već je htjela što prije otići kući.

- Dobro sklopljen posao! - zaključio je Jožica i s hrpom cvijeća u rukama krenuo natrag prema slastičarnici.

Pola sata prije ugovorenog vremena, počela ga je hvatati nervoza. Kao prvo, sjetio se kako je Curi rekao da će u ruci držati kornet sa sladoledom a ne tamo nekakav glupavi buket. Zato je brže-bolje otrčao do prvog koša za smeće i ugurao cvijeće unutra. Bilo mu je žao onih pet kuna, ali ni u kom slučaju nije htio ispasti nekakav šmokljan. Zato je požurio natrag do Vinceka i naručio tri kugle sladoleda u kornetu. Stao je ispred slastičarne i počeo polako lizati, zagledajući prolaznike.

- Možda je i Cura došla ranije pa me sad odnekud promatra.

Bacio je pogled na drugu stranu ceste ali tamo, osim jednog prodavača kokica i sjemenki, i tri nepomične lutke u velikom staklenom izlogu, nikog drugog nije primijetio.

Nakon petnaest minuta Jožica je polizao cijeli sladoled, pa je ušao unutra po još jedan.

Vrijeme za sastanak se sasvim približilo, i njemu je od sve većeg uzbuđenja bivalo sve više zlo. A nekako ga je već i trbuh počeo boljeti od tolikih kolača i sladoleda. Ipak, naručio je još tri kugle i vratio se natrag na ulicu. Stajao je i gledao. Gledao i stajao, dok mu je srce sve brže lupalo. Osjećao je kako se sladoled polako topi i klizi niz njegovu ruku pa zatim dolje na pločnik. Najradije bi ga bio bacio, ali dogovor je bio drugačiji. Taj je čokoladni sladoled bio jedini ugovoreni znak raspoznavanja. I već kad je odlučio ipak ga zafrljačiti u smeće i otići unutra oprati ruke, začuo je:

- E, Casanova, bok!

Okrenuo se i ugledao Curu. I ne samo nju. Pokraj nje stajao je nekakav smrknuti tip koji mu je samo kimnuo glavom.

- *Što ovaj tu radi? Pa njega nitko nije zvao!* - povikao je u sebi, a naglas rekao:

- E, bok!

Osjećao je kako ga oboje ispitivački promatraju, dok mu je onaj sladoled sve više kapao ne samo po rukama i pločniku, nego već i po hlačama i tenisicama. Znao je da bi sad trebao reći nešto pametno ili smiješno, ali se ničega takvog nije mogao sjetiti.

Ono dvoje ga je i dalje netremice promatralo. Cura je bila smrtno ozbiljna, a Smrknuti je sve manje bio smrknut a sve se više cerio. A onda je Cura konačno progovorila.

- Čuj, Casanova, a koliko ti imaš godina? Mislim za STVARNO?

- Pa rekao sam ti, sedamnaest.

Jožica je osjećao kako ostaje bez daha.

Cura ga je samo promatrala.

- Manje sedam - morao je priznati na kraju.

Uvijek su mu govorili da za svoje godine izgleda odraslo.

- Imaš DESET godina?!!

- Pa, da.

Jožica je odlučio pokušati s drugom taktikom.

- Ja zapravo nisam Casanova. Casanova je moj stariji brat koji zbilja ima sedamnaest godina, ali se njemu danas dogodila teška prometna nesreća, pao je s motora i polomio ključnu kost i još nekoliko drugih kostiju, pa me je, dok ga je Hitna odnosila u bolnicu, već na nosilima, zamolio da umjesto njega dođem danas na sastanak.

Zastao je, pogledao na Smrknutog koji to više uopće nije bio, i zaključio:

- Zar nisi trebala doći sama?

Cura se pravila da ga ne čuje. Samo ga je pogledala ravno u oči i rekla:

- E pa onda puno pozdravi BRATA i reci mu da mi se javi kad ozdravi. Hajde, bok!

- Bok! - zbunjeno je otpozdravio gledajući je kako odlazi skupa s onim nesimpatičnim tipom koji se, tamo na drugom uglu, počeo glasno smijati.

- *Ništa nije smiješno, majmune!* - čuo je Curu kako mu govori.

Gledao je još neko vrijeme u njezinom pravcu očekujući da se okrene i pogleda ga još jednom. Ali nije.

- *Šteta. A baš je bila zgodna, bez obzira na te njezine krive zube* - pomislio je, otišao do koša za smeće i preko onog buketa bacio sasvim istopljeni sladoled.

Zatim je otišao natrag u knjižnicu, na odjel informatike, čvrsto riješen da više nikada ne ode na chat.

- *Igrat ću igrice. To je sigurnije. A i jeftinije* - odlučio je pomislivši na sve one kolače i sladolede koje je danas, od silnog uzbuđenja, pojeo.

Dvanaesto poglavlje ili NE ŽELIM ČUTI NI RIJEČI!

- Ne želim čuti ni riječi! Ni riječi, čuješ?

Aleks se bijesno bacila na krevet praveći se da ne vidi Lukin trijumfalni smiješak. Zatim se pokrila Garfieldom preko glave i promrmljala:

- Ubit ću se!

Luka se pravio da ne čuje njezine žalopojke. Umjesto toga, pogledao je prema kompjuteru i, susprežući smijeh, zapitao:

- Hoćemo li na chat?

- Daj ušuti! - čulo se s druge strane jastuka.

Malo kasnije provirila je Aleksina glava koja je izjavila:

- Ugušit ću se!

A odmah zatim i:

- Koji sam ja pehist!

- Tko ti je kriv kad ideš na spoj naslijepo! - nije se mogao suzdržati da ne prokomentira Luka.

- Sve mi je moglo pasti na pamet samo ne to da Casanova ima deset godina! DESET godina, čovječe!

- Što hoćeš, klinac se baš dobro držao.

- Aha. Baš!

- Kao, došao je umjesto brata koji je upravo doživio tešku prometnu nesreću.

Luka se počeo smijati prisjećajući se prizora od maloprije.

- Bolje bi mi bilo da te nisam vodila sa sobom - primijeti hladno Aleks.

- Sad si valjda pametnija - zaključio je on pomalo zlurado.
- Pa i jesam, da znaš - prkosno mu odgovori Aleks. - Nešto sam danas zbilja naučila!
- Ma nemoj, a što to?!
- Naučila sam da su jedini odvažni dečki oni od deset godina!

Luki se činilo kao da mu je netko zatvorio usta. Točnije rečeno, Aleks.

- A sad idem skinuti ovu glupu šminku! - odlučno je rekla i ustala. - Onda ćemo naručiti jumbo pizzu i gledati neki horor, može?

I ne sačekavši odgovor, izašla je iz sobe.

Kada je ostao sam, Luka je nastavio zamišljeno sjediti. U glavi mu je zujao roj svakovakih misli kojih se nikako nije mogao osloboditi.

- *Odvažni samo desetogodišnjaci? Da ne bi!*

Odlučno je krenuo prema Aleksinom stolu, uzeo papir i olovku i počeo brzo pisati.

Kad je završio s pisanjem, Luka je otvorio Aleksin ruksak i spustio papir unutra. Zatim se ponovno zavalio na krevet i dohvatio strip sa stola.

Pet minuta kasnije začulo se zvonce na vratima.

- Gle, nisam je još ni naručila, a pizza je već tu! - uzviknula je veselo Aleks, i onako, još sva bijela u licu od mamine kreme za skidanje šminke, otišla otvoriti vrata. Ali umjesto nepozvanog dostavljača pizze na vratima su stajala dva policajca.

- Stan Horvat? - upitao je prvi.

- Peternek? - dodao je drugi.

- Da? - Aleks je pokušala rubom rukava obrisati kremu s lica. Uzalud.

- Je li ti tata doma?

- Tata?! - Aleks se grlo počelo stezati. Već treći put u istom tjednu. - Ne. Nije - rekla je nekako promuklo.

- A mama?

- Nije ni ona - odgovorila je jedva čujno.

Mislila je da će se rasplakati. A možda joj je koja suza već krenula niz obraz samo što se to od one bijele kreme nije vidjelo.

- *Ne smijem plakati. Ne smijem plakati. Ne smijem plakati* - počela je ponavljati samoj sebi.

U tom trenutku iza sebe je začula Lukin glas:

- Dobar dan.

- A koji si sad pa ti? - pitao je prvi policajac.

- Ja sam Luka Matić, Aleksandrin prijatelj iz škole - zvanično se predstavio Luka.

- Luka Matić?

- Da.

Činilo se kako je najednom Luka postao jako zanimljiv dvojici policajaca.

- A reci nam ti... - počeo je prvi.

- Luka - dopunio ga je drugi.

- ... dolaziš li ti često u stan svoje prijateljice?

- Kako to mislite? - zbunio se Luka.

- Naravno da dolazi! Pa on mi je najbolji prijatelj! - sad je već pomalo ljutito govorila Aleks.

- Najbolji prijatelj? - ponovili su uglas policajci dobro odmjerivši Luku.

- A je li tvoj najbolji prijatelj bio i jučer ovdje?

- Nije.

- Jesi li sigurna?

- Naravno da sam sigurna. Jučer je tu bila samo njegova mama.

- Njegova MAMA?

- Da. Ona nam svake srijede čisti i posprema stan.

- Zanimljivo. Vrlo, vrlo zanimljivo.

Prvi je policajac izvadio papirić i olovku.

- Možeš li nam, mladiću, reći ime i prezime svoje majke, adresu na kojoj stanuje i telefon?

- Zašto? - Luki ništa nije bilo jasno.

- Ovdje sam ja taj koji postavlja pitanja - hladno je zaključio prvi.

- I ja - dodao je drugi.

- Ne razumijem - javila se Aleks. - Kakve veze ima Lukina mama s mojim tatom?

- S tvojim TATOM? - začudio se prvi policajac.

- Zar je i on jučer nestao? - dodao je drugi.

- Ne - Aleks je zastala, i upitala: - A zašto ste vi zapravo ovdje?

Prvi je policajac pogledao u papire, a onda podigao glavu i rekao:

- Zbog nekakvog kipeca pod imenom Buda koji je jučer ukraden iz ovoga stana.

Trinaesto poglavlje ili NISAM JA LOPOV!

- Zamisli što se dogodilo kod Peternekovih... - počeo je govoriti Luka ulazeći u kuhinju, ali nije stigao ništa više reći jer je majka krenula prema njemu smiješeći se i zagrlila ga.

- Što je bilo? - upitao je, dok su mu se najcrnje misli motale po glavi. (Onaj majčin smiješak bio mu je naročito sumnjiv.)

- Sine, pogodi gdje je ujko?

- Opet je... pobjegao? - prošaptao je.

- Nije.

- Nego?

Luka je osjetio kako mu koljena klecaju.

- Otišao je na Jarun trenirati! - uzviknula je majka i počela se smijati. - Tako sam sretna! Dođi da te još jednom poljubim!

Ali Luki nije bilo do ljubljenja. Želio je što prije čuti objašnjenje.

- Kako? Mislim, super je što je otišao ali... zašto? Je li sam od sebe ustao, ili se nešto prije toga dogodilo?

Majka je sjela za stol, dohvatila kuhinjsku krpu, obrisala njome suze s obraza, i dalje se smiješeći, rekla:

- Otac je upravo otišao podići kredit. Ujko će ipak moći na Olimpijadu!

Luka je osjetio olakšanje.

- Pa to je super! Kako vam je to uspjelo?

Majka je samo odmahнула rukom.

- To više nije bitno! Glavno je da smo izvukli ujku.

- Ali kako?! - bio je uporan Luka.
- Izenada su iskrsle neke nove mogućnosti - tajanstveno je zaključila majka, lijepo presavila krpu i ustala.
- Ne razumijem o čemu pričaš. Kakve „nove mogućnosti“?
- Da si samo vidio ujku kad mu je tvoj otac rekao da će ipak moći otputovati - nastavljala je majka svoju priču. - Rasplakao se kao malo dijete.
- *Dobro da me tad nije bilo doma* - pomislio je Luka koji nije volio ni zamišljati, a kamoli gledati odrasle kako plaču.
- Sve će opet biti kao prije! - veselila se majka krenuvši do špajze po krumpir. - Što pričam! Bit će nam svima mnogo, mnogo bolje!
- Znači, sad smo najednom bogati? - upitao ju je Luka.
- Zapravo, imat ćemo manje novaca nego prije - nasmijala se ona. - Morat ćemo otplaćivati kredit za Zlatanov put, ali to nije važno. Najvažnije je da su nam te nove mogućnosti pomogle da spasimo ujku!
- *Nove mogućnosti?!*

U tom trenutku Luka je pomislio na ukradeni kip iz Aleksinog stana.

- *Je li moguće da je majka...* - dalje se nije usudio ni razmišljati. Ali neočekivana povoljna materijalna situacija u njegovoj obitelji vrlo se čudno poklopila s nestankom dragocjenog Bude.
- A što si mi to htio ispričati za Peternikove? - upitala ga je majka počinjući guliti krumpir za sutrašnji ručak.
- Ništa - promrmljao je i krenuo van.
- Kamo ćeš, sine?
- Idem na Jarun, potražiti ujku.

Morao je saznati istinu.

- Kad se budeš vraćao, svrati prvo u dućan po još praznih kutija!
- Dobro - odgovorio je automatski, zadubljen u teške misli.

Intermeco No. 6

SKATEPARK

Na skateparku nije bilo puno ljudi. Samo dva skatera i tri rolera koji su izvodila vratolomije na rampi. Dvije djevojke su sjedile na ogradi i zadivljeno ih gledale.

U svojim srebrnim metalik invalidskim kolicima (a zapravo običnim sivim) Lukin je ujak sjedio kraj ulaza i sve ih promatrao. Tri kruga koja je upravo bio napravio oko Jarunskog jezera nisu bila dovoljna da smire uzbuđenje koje je osjećao u grudima. Još uvijek mu se činilo da vidi osmijeh svog šogora i čuje njegove riječi:

- Spremaj se, Zlatane. Putuješ na Olimpijadu!

Došlo mu je da se glasno nasmije, izljubi nepoznate djevojke i odvede dečke na piće. Umjesto toga, snažno je pogurao kotače i ušao u skatepark.

Znao je da ga svi gledaju. To mu uopće nije smetalo. Otkako je još tamo prije jedanaest godina nastradao i sjeo jednom zauvijek u ova kolica, bio je naviknut na znatiželjne poglede.

- Hej, kuda? - čuo je iza sebe glas čuvara skateparka.

- Moram vježbati za Olimpijadu! - samo je dobacio ne osvrćući se i pridružio se dečkima na poligonu.

Pokušao je raditi sve što i oni. Zaletavao se. Preskakao postavljene kutije, cigle i torbe, vozikao lijevo-desno po rampi, okretao na kotačima dok se nebo oko njegove glave vrtjelo sve brže.

Negdje u daljini čuo je žamor i pljesak.

Na trenutak mu se učinilo kao da cijeli svijet navija za njega.

Nastavak trinaestog poglavlja pod nazivom NISAM JA LOPOV!

Luka je užurbano koračao stazom koja je vodila oko Jarunskog jezera. U susret su mu dolazili biciklisti, oznojeni joggeri, roleri s plastičnim bočicama vode u rukama pred kojima se morao sklanjati u stranu da ga ne bi srušili.

Iako je već obišao pola staze nigdje nije vidio ujaka.

- *Trebao je dosad barem jednom proći pokraj mene, ako trenira* – pomislio je približavajući se skateparku oko kojeg se skupila hrpa ljudi.

- *Sigurno je opet nekakav glupi turnir u skakanju* – zaključio je produžavajući dalje potragu za ujkom, kada je začuo dio razgovora dvoje klinaca.

- Si vidil ti to? U invalidskim kolicima, čovječe!

Odmah je znao o kome je riječ. Skrenuo je sa staze i potrčao ravno prema okupljenoj gomili. Ponovno se začuo žamor, a onda i velik pljesak. Luka je već pretpostavljao na koji će prizor naići.

Stajao je u gomili i žmirio. Nije mogao gledati vratolomije koje je njegov ujak izvodio. Tek bi nakon svakog aplauza zaškiljio na jedno oko i uvjerio se da mu je ujko još živ i u jednom komadu. Za kolica već nije bio toliko siguran.

- Bravo, majstore!!! – čuli su se uzvici sa svih strana.

Dok je tako žmirkao, gledajući svoga ujku kako leti zrakom, i dok je slušao zadivljeni uzdah gomile, Luki se najednom učinilo kao da se nikada ništa ružno u njegovoj obitelji nije dogodilo. Osjećao je samo sreću i ponos. A onda mu je onaj Aleksin ukradeni Buda ponovno pao na pamet. Osjećaj sreće se raspršio u trenu. Ostala je samo tjeskoba.

Kada je ujak konačno prestao s vratolomijama, Luka je pričekao da se gomila ljudi razide. Na skateparku su ostala samo tri rolera, dvije djevojke i njegov ujak.

- E, Mali, tu si!

- Bok, ujko!

- Što ti tu radiš?

- Šetam malo. Ideš sa mnom?

- Može!

Ujak je mahnuo na pozdrav dečkima i djevojkama, a onda su krenuli prema jezeru.

Šutjeli su sve vrijeme. Sve dok Luka nije zastao, tamo negdje pokraj Malog princa, pogledao ujaka ravno u oči i rekao:

- Netko je ukrao skupocjeni kip iz Aleksinog stana.

- Kakav kip? Gospin?

- Ne, nego Budin - objasnio je Luka

- A, to je onaj debeljko s dugim ušima - sjetio se ujak i nastavio - Znaš, znao sam jednog tipa koji je prije rata bio lopov. Profesionalac. I jedini mu je problem bio taj što je bio strastveni kolekcionar, pa je ukradene stvari čuvao kod kuće, a nije ih dalje prodavao. I onda je jednog dana banula policija i...

- Ujko, slušaj me! - prekinuo ga je Luka. - Molim te da ga što prije vratiš.

Vidio je kako ga ujak promatra širom otvorenih usta.

- Koga?

- Bez obzira na tvoj put, vrati kip. Molim te.

- Ti misliš... Nevjerojatno! Mislim, ovo je zbilja za nevjerovati! - ujak se ponovno počeo vrtjeti na kotačima. S tom razlikom što ga je ovoga puta promatrao samo Luka.

- Što?

- Kako što?! - zaustavio je kotače, i pogledao nećaka. - Ti misliš da sam ja LOPOV?!

- Pa zar nisi već htio opljačkati kiosk?

- To je nešto drugo. Nešto sasvim drugo - tiho je odgovorio.

Luki je već svega bilo dosta.

- Čuj, iskreno, meni ništa nije jasno. Ali znam zbrojiti dva i dva. Mi smo najednom kao bogati, ne? Ti, sasvim neočekivano, ipak možeš putovati, je li tako?

Ujak je kimnuo glavom.

- A u isto vrijeme Peternikovi ostaju bez skupocjenog kipa? Čudna podudarnost, zar ne?!

- A kako misliš da bih se ja popeo do njihovog stana na četvrtom katu bez lifta? Na rukama, možda?

Ujak je bio ljut. Luka također.

- Mogla ti je majka pomoći. Ona je jučer bila tamo.

- Tvoja mater?

- Da!

- Ti sumnjaš u svoju vlastitu majku?!

Luku je nešto zagreblo u grlu.

- Da - rekao je ipak.

Ujak se namrštio i odmahnuo glavom.

- Mali, ti fantaziraš!

Ali Luka je bio uporan.

- Otkud nam onda najednom tolika lova?!

- Otac ti je dobio posao u Puli, blesane. Zaposlio se kao zavarivač u Uljaniku. I uopće nemamo love nego je sad konačno ispunio uvjet za taj kredit u banci. I nemoj me više daviti glupostima, molim te! A materi da si se odmah ispričao.

- Nisam joj ništa rekao, pa joj se ne moram ni ispričavati.

- Svejedno joj se ispričaj za ono što si pomislio.

Luka je trenutak razmišljao.

- Kažeš da je tata dobio posao u Puli?

- Aha. Idući tjedan selimo. Iako je to za tebe trebalo biti iznenađenje.

Luka nije mogao vjerovati u to što je upravo čuo. A ujak je nastavljao:

- Pula je lijepa, vidjet ćeš. I ima puno cesta za treniranje. Nije baš k'o ovdje na Jarunu, ali može proći. Kad se samo zavrtim oko Arene ...

Luka je ujaka čuo kao iz daljine.

- I kažeš jučer nestao Buda baš kad ti je mater bila kod Peternekovih?

Pomislio je na Aleks i osjetio... ni sam nije znao što je osjetio.

- Da.

Iz ovog stanja čudne obamrlosti, trgnuo ga je iznenadni povik iza leđa.

- Đurđa!

Obojica su se okrenuli i ugledali susjeda Koščeca koji se provlačio kroz grmlje izbezumljeno se okrećući na sve strane dok na kraju nije pogledao i u njihovom smjeru.

- Dečki, jeste li vidjeli Đurđu?

Šutke su odmahnuli glavama.

Susjed Koščec je duboko uzdahnuo i nastavio put vičući:

- Đurđa! Đurđa!

- Ti cucki danas više uopće nemaju instinkt - prokomentirao je ujak. - Za tren nekud odu i više se nikada ne vrate. Bio je tako jedan u brigadi, Crni smo ga zvali, koji nas je stalno pratio. Kud mi, tud i on. Sve dok jednoga dana nije otišao. Na drugu stranu. Briga njega za neprijatelja. Njemu smo svi bili isti.

Luka nije ništa odgovorio. I dalje mu se činilo kao da sanja.

- Hajde, Mali idemo doma, kasno je.

Tek se pred ulazom u zgradu sjetio da je trebao otići po glupe kutije. Ali bilo je već kasno.

- *Dakle zato majci trebaju kutije. Da bi pakirala stvari!*

Otključao je haustor i propustio ujaka.

Čim su otvorili vrata, iz kuhinje je dotrčala majka i uhvatila svoga brata za ruku.

- Seko, što se dogodilo? - upitao je ujak zabrinuto.

- Bila je policija - izgovorila je majka drhtavim glasom. - Dobila sam poziv da dođem sutra u policijsku postaju na ispitivanje.

Četrnaesto poglavlje ili ZABOGA, ALEKS!

Aleks je sjedila u dnevnoj sobi, na optuženičkom naslonjaču, nasuprot tate i mame koji su sjedili na trosjedu i promatrali je kao nekakvog izvanzemaljca koji im je upravo uletio kroz otvor električnog kamina u kuću. Da su je barem samo promatrali. Ali ne. Mama je vikala uopće ne obraćajući pažnju na to što će susjedi reći. A tata... tata joj je davao podršku svojom šutnjom i čestim kimanjem glave.

Grozno!

Aleks je čvrsto stisnula zube riješena da izdrži do kraja. Ma što to značilo.

- I kako ćemo sad ljudima pred oči? Ha?

Mama ju je pogledala svojim izbuljenim očima..

- *Ako ovako nastavi kolutati očima prema meni, noćas ću imati noćne more. I bit će mi zlo* - pomislila je Aleks. Naglas nije odgovorila ništa.

- Optužili smo ih da su lopovi, a lopov nam je rođena kći!

E, to već nije mogla šutke otrpjeti.

- Ja sam mislila...

- Ništa ti nisi mislila!!! - dreknula je mama.

- *Imat ću noćne more. Definitivno. A možda se i ispovraćam!*

- Aleksandra, dijete, život nije igra - svećeničkim glasom umiješao se u razgovor tata.

Za razliku od ljutite mame koja je u takvim prilikama djelovala zbilja zastrašujuće, ozbiljni tata Aleks je izgledao smiješno. Znala je da se on jedva čeka dignuti s tog trosjeda i otići u svoju sobu, zavaliti se na krevet i čitati one dosadne stručne časopise s nerazumljivim grafikonima, tabelama i odurnim fotografijama žila, crijeva i tko zna još čega sve ne.

Ipak, nije se usudila nasmijati. Čak ni u sebi.

- I zašto si uopće htjela prodati mojeg Budu?! Hoćeš li mi barem to objasniti?!

Aleks je šutjela. Nije znala odakle bi počela. Niti što bi točno rekla. Zato je samo slegnula ramenima.

- Misliš da bi me to tvoje slijeganje ramenima trebalo zadovoljiti?

- *Što god da kažem ona će vrištati na mene.*

- Aleks?! Čuješ li što ja tebe pitam?!

- *Zapravo, vrištat će i ako ništa ne kažem* – ispravno je zaključila Aleks.

- Sreća je da je Buda bio u komisionoj prodaji pa smo ga uspjeli vratiti iz antikvarijata – pokušao je smiriti situaciju tata.

- Da, ali kako ću ja sad Lukinoj majci pred oči?! Nakon svih neugodnosti koje je danas prošla?! – mama je i dalje bila na rubu nervnog sloma.

- Važno je da je prošlo – tješio ju je tata.

- Ništa nije prošlo! – nije se dala mama.

- *Ona kao da uživa biti živčana!* – zaključila je u sebi Aleks. Također ispravno, dok je mama nastavljala vikati. Ovaj put u tatinom smjeru:

- Baš tebe, Igore, briga za sve! Znam ja, ti bi bio najsretniji da je netko već kupio mojeg Budu.

- Majda...

- U ovoj kući, moj rad se uopće ne cijeni! Svi biste vi željeli da ja budem obična domaćica! Da vas služim...

- Pa sad, o tome tko koga služi dalo bi se već diskutirati – komentirao je tata.

- Je li?

- Moj trenutni bijedni položaj mogu zahvaliti samo tebi. Draga.

- Sad sam još JA za nešto kriva?!

- A kao nisi?!

Aleks je predosjećala što slijedi.

- Ljudi, prestanite se svađati - umiješala se.

Vidjela je kako njezini roditelji ponovno okreću glave prema njoj.

- Od sutra će sve ponovno biti u redu. Časna riječ - rekla je svečanim glasom, oponašajući vlastitog oca. - Ništa vi ne brinite. U ponedjeljak ću ponovno krenuti u školu i...

- Zar nisi išla u školu?! - začudio se tata.

- Ne, draga moja - javila se mama. - Ti u ponedjeljak nećeš ići u školu, nego kod psihologa!

- Zašto?! - Aleks je bila iskreno začuđena.

- Zašto nije išla u školu? - ponovio je tata, ali ga ni ovoga puta nitko nije čuo.

- Ha! Još me pitaš zašto?! Zato što tvoje ponašanje nije normalno. Eto zašto!

U tom trenutku tata je nešto promrmljao sebi u bradu, ali ga mama, srećom, nije čula. Ona se i dalje obraćala svojoj kćeri:

- A sad izvoli otići spremi svoju sobu!

- Ne mogu.

- Ma nemoj! Zašto ne bi mogla?!

- Zato što ju je teta Marija prekjučer spremila!

- Ne spominji mi teta Mariju! - opet je vikala mama.

- Samo sam htjela reći da mi je soba sređena.

- A ormar?

- I ormar.

- Onda spremi ladice. I školsku torbu!

- Misliš, ruksak! Već sam ti sto puta rekla...

- Slušaj ti, mala...

U trenutku kada se tata htio umiješati u razgovor pitajući po stoti put zašto Aleks nije išla u školu, zazvonilo je zvonce na ulaznim vratima. Aleks je to jedva dočekala.

- Idem otvoriti!

Ispred vrata stajao je Luka.

- E, Lucky, bok!

- Dobar dan - otpozdravio je Luka gledajući prema Aleksinim roditeljima koji su već stajali pokraj Aleks u hodniku. Zatim je prema njima ispružio veliki pladanj s mađaricom.

- Ovo vam šalje moja mama. Rekla je da se ništa ne uzrujavate oko onog nesporazuma s policijom. Poručuje vam kako ona sve shvaća i da je sve u redu.

Aleksina mama lagano je pocrvenjela.

- Luka, tako mi je neugodno. Molim te, ispričaj se još jednom mami za sve neugodnosti koje smo joj napravili - rekla je nesvjesno se češkajući po nosu.

- Ma, nema veze.

- Naravno da ima - umiješao se i Aleksin tata. - To je zbilja bilo strašno.

- Mogu misliti kako joj je bilo u policiji - javila se ponovno mama. - Sirotica!

Luka se pokraj Aleksinih roditelja koji su se stalno ispričavali osjećao zbilja glupo. I nelagodno.

Nakon brojnih isprika, u hodniku je zavládala tišina.

- E pa idem ja ... - rekao je na kraju.

- Pričekaj trenutak!

Igor Peternek rukom je pozvao svoju ženu nekud u drugu sobu.

Aleks i Luka konačno su ostali sami.

- Ideš van? - tiho ju je upitao.

- Ne mogu. U kazni sam. Moram spremati glupe ladice!
 - Htio sam ti nešto reći.
 - Mama, mogu li malo van? - povikala je Aleks prema drugoj sobi.
 - Ne!
 - Molim te, mama!
 - Aleks, jesmo li se mi nešto dogovorile?
 - Nismo, samo si se ti dogovorila sama sa sobom - promrmljala je Aleks i okrenula se prema Luki - Sorry, nije upalilo!
 - Ništa onda, idem ja.
 - Čekaj Luka! - viknuo je Aleksin tata noseći u ruci bocu viskija i kutiju cigara. Pravih kubanskih.
 - Evo, ovo je za gospodina Pavla. I puno ga pozdravi u moje ime.
- Luka se zbunio.
- Lukin tata se zove Petar - ispravila ga je Aleks. - I uopće ne pije. A ni ne puši.
 - Onda za strica - sa smiješkom je nastavljao Igor Peternek i dalje držeći bocu viskija i cigare u rukama.
 - Misliš, ujaka - ponovno ga je ispravila kćer.
 - Pa, da. Naravno. Ujak, stric, sve je to... mislim, isto... ne?
 - Ne pije ni on.
 - Aleks, daj ušuti već jednom - ljutito ju je prekinula mama, uzela darove od svog sad već sasvim zbunjenog supruga i odlučno ih ugurala u ruke Luki. - Puno se zahvali svojim roditeljima u naše ime i reci im da nam je izuzetno neugodno što je do svega ovoga došlo.
 - Dobro. Hoću. Niste trebali - odgovorio je Luka. - Onda, idem ja.
 - Bok, Lucky!

Kada je zatvorila vrata za sobom, Aleks se okrenula i pogledala roditelje.

- Pa vi niste normalni! - zaključila je.

- Ispao sam potpuni kreten - složio se tata.

- Dođi - uzdahnula je i nježno ga zagrlila Majda Horvat-Peternek.

Tata joj je jednako uzvratio.

- E baš ste našli mjesto gdje ćete se grliti! - prokomentirala je Aleks na putu do svoje sobe.

Aleks je sjedila za svojim radnim stolom zagledana u zid ispred sebe. Nakon otprilike pola sata koncentracije, odlučila je:

- *Prvo ću pospremiti školski ruksak, a tek onda ladice.*

Ne dižući se sa stolca, samo se malo nagla u stranu, ispružila ruku i povukla ruksak prema sebi.

- *Uf! Dobit ću upalu mišića koliko je težak!*

Zatim ga je objeručke podigla visoko u zrak i okrenula naopačke. Jedna za drugom, sve knjige, bilježnice, kovanice, ključevi i hrpa drugih stvari počele su ispadati iz ruksaka na stol.

- Uau, čega sve tu ima! - uzviknula je zadivljeno.

- Aleks, što to radiš? - čula je mamu kako viče iz druge sobe.

- Spremam!!!! - viknula je prema zidu i nastavila s poslom. - *Zar su se već prestali grliti - zapitala se usput.*

Nakon svega pet sekundi, ruksak je bio prazan.

- *Tako! Gotovo!*

Zatim je uzela vrećicu, koja je također ispala iz ruksaka, i počela u nju trpati smeće.

- *... šalabahter iz fizike. Nisam ga uopće mogla koristiti. Profaćica je stalno buljila u mene. Opet ću dobiti dvojku! Više mi neće trebati... kao ni ovaj iz kemije... pozivnica za Domagojev rođendan, to ću staviti na stol...raspored sati, hm ni to mi više neće trebati...odakle sad ovaj*

sendvič? Fuj, već se sav upljesnivio... još neki papirić...

Aleks je zastala držeći u ruci nepoznati papir.

- Hm, što je ovo?!

Bolje se zagledala u njega, ali ništa od napisanog sadržaja nije mogla razumjeti.

*- Kakve su ovo žvrljotine?! Šempi ti smopi da limvo te... Svašta. To uopće nije moje smeće!
Koja mi je to budala uvalila u torbu?*

Aleks je zgužvala papir i upravo ga je htjela baciti u vrećicu, kad ju je nešto nagnalo da ponovno odmota već zgužvani list.

Gledala je u njega i razmišljala.

- Šempi ti smopi...Hm.

Razmišljala i gledala.

- Šempi... šempi...

A onda je, nakon otprilike pola sata razmišljanja, najednom otvorila usta i vrisnula.

Kada su tata i mama uspaničeno dotrčali do njezine sobe, zatekli su Aleks kako skače po krevetu, maše nekakvim zgužvanim papirom po zraku i smije se.

- Mi ćemo s njom zbilja morati kod psihologa - zaključila je mama zabrinuto.

Petnaesto poglavlje ili APARATIĆ ZA MOZAK

Sutradan ujutro, negdje oko pola osam, Aleks se provlačila kroz mnoštvo ljudi na Trešnjevačkoj tržnici. Nije imala ni ceker ni torbu, niti je izgledala kao netko tko nešto kupuje. Njezine oči letjele su od prodavača do prodavača, ali ni jedno od tih lica nije bilo ono koje je tražila. Kad je već prešla tri cijela reda uzduž i poprijeko, konačno je ugledala Luku. Stajao je iza malog štanda i prodavao čokolade iznad kojih je stajao natpis „Tri za deset kuna“.

- Hej, Lucky Luke!

Na trenutak joj se učinilo da se zbunio, možda čak i pocrvenio, ali sad nije imala vremena razmišljati o tome.

- Dobila sam pismo! - odmah je prešla na stvar. - Pravo, pravcato ljubavno pismo!

- Čuj, Aleks, ja... ne mogu sad razgovarati... - počeo je zamuckivati Luka dok je istovremeno dodavao čokolade jednoj gospođi.

- Ne moraš ti ništa govoriti, ja ću ti sve ispričati - uzviknula je Aleks, provukla se iza štanda i stala pokraj njega.

Luka je osjećao kako mu se dlanovi iz trenutka u trenutak sve više znoje, a čokolade polako klize iz ruku.

- Sinoć, kad si ti otišao kući, ja sam htjela izvaditi zadaću iz svoga ruksaka i pronašla sam OVO!

Aleks izvadi iz džepa papir i pokaže ga Luki.

- Najprije sam buljila i buljila, i ništa mi nije bilo jasno. Mislila sam, što je sad ovo? Kakvi su to hijeroglifi?! I uopće mi nije bilo jasno otkud se ta žvrljotina našla u mom ruksaku. Samo što je nisam bacila, kad sam se sjetila one tvoje priče o tvom ujaku koji govori naopačke. A kad sam tako obrnuto pročitala što piše - BINGO! Ljubavno pismo! Shvaćaš? Meni!

Luki se činilo da svi na tržnici mogu čuti ubrzane otkucaje njegovog srca. Svi osim Aleks koja je na trenutak zastala, uzbuđeno progutala pljuvačku i nastavila:

- Sigurna sam da znam tko mi ga je napisao. Da, da.

Pogledala je Luku ravno u oči i nasmiješila se.

Na trenutak je pomislio da će se onesvijestiti.

Umjesto tri, sljedećem kupcu greškom je počeo pakirati četiri čokolade.

- Samo mi ga je Domagoj mogao dati, zajedno s onom pozivnicom za današnji tulum, samo što ja to, kreten, tada nisam primijetila.

Luka zamalo što nije ispustio čokolade na pod. Vidio je kako Aleks otvara usta, ali više nije mogao razaznati niti jednu njezinu riječ.

- Hej, slušaš li ti mene uopće?

Uspio je samo lagano kimnuti glavom.

- Vidiš? - gledao je Aleks kako mu pokazuje papirić - Tu piše ŠEMPI TI SMOPI DA LIVMO TE, što naravno znači „Pišem ti pismo da volim te.“ Kužiš? Voli MENE! Kako se samo toga sjetio? Ja nikada ne bih nikome pisala ljubavno pismo. I to naopačke. Ali vi ste dečki, čini se, drugačiji od nas cura. Jedva čekam danas popodne. Sigurno će me pitati da furamo.

Aleks je konačno ušutjela. I dok je s nestrpljenjem očekivala što na sve to Luka ima za reći, sve što je čula bilo je:

- Znaš što, Aleks? Tebi ne treba aparatić za zube nego za mozak.

Kao iz daljine, Luki se učinilo kako netko traži čokoladu s rižom.

Aleks je otvorila usta pa ih odmah zatim zatvorila. Gotovo da nije mogla vjerovati svojim ušima. Ali, gledajući u Luku i njegov napeti izraz lica, postalo joj je jasno da je ipak sve dobro čula.

Zato se okrenula i otišla.

Istina, njezin je odlazak trajao nešto dulje, jer je kupaca iz trenutka u trenutak bilo sve više, a štandovi su bili vrlo zbijeni.

I dok se tako stoljećima provlačila između traperica, pletenih kompletića i guma za odčepljivanje slivnika, iznenada joj je kroz glavu prošla jedna misao koju je istog trena s

nevjericom odbacila.

Šesnaesto poglavlje ili TULUM

S čašom coca-cole u ruci Aleks je sjedila na trosjedu i gledala oko sebe. Iako je Domagojev tulum bio u punom jeku, osjećala se sasvim bez veze.

- Da je barem sendviče napravio! - gundđala je u sebi.

A onda je ugledala Luku kako ulazi u sobu. Posve nesvjesno pomakla se u stranu i odložila čašu na pod. Ali, umjesto da joj priđe i sjedne pokraj nje, Luka se zavalio u fotelju pokraj Dunje iz svog razreda.

- Mogao se doći barem ispričati - pomislila je Aleks, okrećući glavu na drugu stranu. - Uostalom, baš me briga! Neka sjedi pokraj koga hoće!

Aleks krišom ponovno pogleda prema Luki.

- Ali kud baš pokraj te lijeve Dunje?! Aparatić za mozak bi trebao njemu, a ne meni!

Aleks se nasmiješi Domagoju koji je prolazio, ali je on nije primijetio.

- Ovaj je slijep i s tim svojim naočalama! - pomislila je i otpila gutljaj coca-cole. Nije bila dobro raspoložena. Uopće. Svi su joj se činili glupi i bez veze. A najbezvezniји od svih bio je upravo njezin bivši prijatelj Luka.

- Oćeš plesat?

Preko ruba čaše ugledala je prištavog Krešimira koji je stajao iznad nje i češkao se po glavi.

- Paaaaaa...

- Znači, nećeš?

- Ne, nego moram prvo razmislit.

Aleks nije baš bila neka plesačica. Zapravo nikada ranije nije plesala, osim prethodne godine kada je u školi išla na satove aerobika. Ako se to uopće računa u ples.

- Nije ni Krešimir tako loš. Iako je grozno prištav - brzo je razmišljala. - A s Domagojem ću

kasnije raspraviti o onom njegovom ljubavnom pismu.

Odložila je čašu na pod i ustala.

- Razmislila sam.

- I?

- Može!

- Kaj? - Krešimir se i dalje češkao po glavi.

- *Možda ima uši?* - pomislila je Aleks. A onda je pogledala Dunju koja se nečemu smijala. - Hajde, idemo plesat - rekla je odlučno, bacila šiltericu na trosjed i povukla Krešimira za sobom.

Dok je slušao Dunju kako se smije svojim vlastitim vicevima, Luka je krišom promatrao Aleks kako pleše s Prištavim Krešom. Ni sam nije znao što bi mislio. Ni o njoj. Ni o sebi. Niti o bilo čemu drugom. U glavi mu je bubnjala samo pomisao na sutrašnji odlazak u Pulu. Iako to ni samome sebi nije htio priznati, bio je nesretan.

Nasmiješio se Dunji kako ne bi primijetila da je ne sluša.

U sljedećem trenutku opazio je kako ga Aleks skrivajući se iza Krešinog ramena promatra. Nije skrenuo pogled. Sada je ionako bilo prekasno za bilo kakvo skrivanje. Aleks ga je i dalje gledala. Nekako začuđeno. Zbunjeno. A onda je prestala plesati. Vidio je kako nešto govori Prištavom Kreši. A onda je ponovno pogledala prema njemu. Pokušao joj se nasmiješiti, ali više nije mogao kontrolirati niti jedan mišić na licu. Bio je siguran da će mu prići. Ali nije. Umjesto toga, Aleks je uzela svoju šiltericu s trosjeda i izišla iz stana.

Kao kroz daljinu, začuo je Dunjin smijeh. I pitanje:

- I, koji ti je vic najbolji?

Okrenuo se prema njoj i odgovorio:

- Ovaj posljednji.

Sedamnaesto poglavlje ili KAKO SAM BILA GLUPA!

- Kako sam bila glupa! - rekla je Aleks gledajući ravno kroz Supermana.

Luka nije rekao ništa.

Kada je prije pet minuta začuo zvonce na vratima, a zatim i Aleksin glas „Dobar dan, teta Marija. Je li Luka doma?“ nije morao dugo čekati da bi je ugledao. Nekoliko je trenutaka zbunjeno stajala na vratima njegove sobe, a onda je, bez ikakva pozdrava, sjela pokraj njega na krevet, ne baš sasvim blizu, ali ni previše daleko i, slijedeći njegov primjer, zagledala se u poster na suprotnom zidu.

- Kako sam bila glupa! - ponovila je ne primjećujući Supermanov ozbiljan pogled na sebi. - Kako mi je uopće moglo pasti na pamet da bi tamo neki bezvezni Domagoj mogao napisati onakvo super naopako pismo! I to sam shvatila tek na kraju tuluma. Tek kad je meni sve krenulo naopako. Onda kada sam te ugledala kako razgovaraš s onom Tikvom iz tvog razreda.

- Nije Tikva nego Dunja - tiho je ispravi Luka.

- Svejedno. Kad sam vas vidjela kako se smijete, iznenadila sam se. Zapravo, mislim da sam se naljutila, a onda sam se iznenadila što sam se naljutila. Ili tako nekako. Znam samo da sam se odmah zatim jako, jako rastužila. I zato sam zaplesala s glupim Krešom. A onda, kad sam se okrenula da vidim što ti i Dunja radite, primijetila sam da me gledaš. Onako nekako. Specijalno. I tad mi je sinulo, dok mi je Krešo podrigivao u uho, da si pismo napisao TI. Ti i nitko drugi. I odjednom mi je bilo nekako mučno. I povraćalo mi se. I htjela sam pobjeći. Osjećala sam se kao neka bezvezna Pepeljuga. Eto!

Ušutjela je očekujući da će Luka nešto reći, ali on je samo buljio nekamo pred sebe.

Aleks uzdahne pa odluči promijeniti temu.

- I što, tata ti se sprema prodati cijelu tvornicu čokolade? Mislim, predsoblje vam je pretrpano praznim kutijama. Jedva sam se provukla do tvoje sobe.

- Ne, nego je dobio posao - konačno je progovorio Luka. - Pravi posao.

- Baš mi je drago. Znači sada će moći dići kredit pa će ti ujak ipak otići na Olimpijadu invalida?

- Aha.

- Znači to je bilo ono iznenađenje koje su ti roditelji pripremali?

- Da.

- I, gdje će raditi? Ne valjda u tvornici kutija? - upita Aleks i nasmije se.

- Ne, nego u Uljaniku.

- Pravit će ulje?!!

Luka je napokon digao glavu i pogledao je.

- Ne, nego brodove, Aleks. Brodove.

- Zar Zagreb ima brodogradilište? - uzvratila mu je pogled.

- Nema. Uljanik je u Puli.

U tom trenutku u sobu je ušla Lukina majka.

- Luka, sine, trebao bi mi doći pomoći u pakiranju. Trebamo krenuti danas popodne.

Zatim se okrenula prema Aleks, nasmiješila se i rekla:

- Aleksandra, dušo, puno pozdravi roditelje i dođite nam svi jednom u posjet u Pulu. Luki će biti drago da te ponovno vidi.

Aleks se najednom osjetila čudno. Kao da je iznenada dobila visoku temperaturu. I u grlu ju je nešto počelo jako štipati.

Okrenula se prema Luki, ali on je opet gledao nekamo daleko, sve tamo do suprotnog zida sobe.

- Pa, ništa onda. Idem ja... da ne smetam. E, da. I sretan ti put - procijedila je i otišla.

Zapravo pobjegla. A Luka ni tada nije podigao glavu. Barem ne odmah. A poslije je ionako bilo prekasno.

Zadnje poglavlje ili LUKA...

Luka je stajao pred vratima stana Peternekovih i zvonio. Dugo. Uporno. Bio je siguran da je Aleks unutra i da mu ne želi otvoriti. Ipak je ponovno pritisnuo zvonce. Pedeset treći put za redom. U rukama je držao tri velike čokolade. One od po tristo grama. S lješnjacima. Znao je da Aleks najviše takve voli. I da uvijek pojede samo kockice u kojima ima lješnjaka, a da one ostale ostavi da stoje. Na svom radnom stolu. Ili na polici iznad kreveta. Skupa s onim svojim groznim aparatićem za zube. Pozvonio je još jednom. Vrata su se istoga trena otvorila. Nije znao da li se više iznenadio tome ili Aleksinom tati koji je stajao ispred njega. U prugastoj pidžami. I čarapama. Bez papuča.

- Da? - bilo je sve što je, jedva otvorivši oči, doc. dr. sci. Igor Peternek, koji je dežurao u bolnici čitavu prethodnu noć, uspio progovoriti.

- Ja... - započeo je Luka.

U daljini se začuo prodoran zvuk trube.

- Oprostite što smetam. Nisam znao da spavate. Samo sam htio...

Truba je neprekidno trubila.

Znao je da kamion čeka samo njega pa da krenu na put. Sve stvari već su odavno bile spakirane. Zato je ispružio ruku s čokoladama i rekao:

- Puno pozdravite Aleks. U moje ime. I recite joj...

- Što da joj kažem?

- Ništa.

Luka se okrenuo i potrčao stepenicama dok je zbunjeni doc. dr. sci. Igor Peternek još neko vrijeme ostao stajati na otvorenim vratima stana s tri velike čokolade s lješnjacima u rukama. A onda je zatvorio vrata, s olakšanjem zaključivši kako je ono grozno trubljenje konačno prestalo.

- Pa dobro, gdje si ti do sad?!

Luka nije ništa odgovorio ocu koji je sjedio za upravljačem Željkovog kamiona.

- Već sam odavno majku i Zlatana odvezao na vlak. Samo bi još trebalo da stignu prije nas u Pulu!

I dalje šutjeći, Luka se zavalio na mjesto suvozača i zagledao ravno kroz šoferšajbu.

Motor je zabrujao i kamion je krenuo.

Velika siva zgrada, i druga velika siva zgrada, i treća velika siva zgrada, i čitavo naselje polako su nestajali s vidika. Luka je zaklopio oči. Ispred njega bila je još samo tama.

... I ALEKS

- Je li otišao?

Kroz vrata svoje sobe izvirila je Aleks.

- Tko? - pitao je, napola razbuđeni, tata.

- Tko? Djed Mraz! - odgovorila je prilično drsko njegova kćer, ali tata još nije imao dovoljno snage za svađu.

- Misliš, Luka?

- Aha.

- Da. Otišao je... Rekao je da te pozdravim. Ovo je valjda za tebe.

Pružio je čokolade svojoj kćeri.

- Iako ti ja, s medicinske točke gledišta, ne bih savjetovao da navališ na sve tri čokolade odjednom. Mada, poznavajući tebe, kao i tvoju majku od koje si naslijedila mnoge loše osobine, kao što su, recimo, šlampavost i halapljivost, gotovo da sam siguran kako tih čokolada do sutra ujutro više neće biti.

Aleks je polako ispružila ruku i uzela ih. Vrlo pažljivo. Kao da nisu u pitanju obične čokolade nego neka velika dragocjenost. Gledala ih je par trenutaka, a onda je briznula u plač.

Tata je bio iskreno zabezeknut.

- Što se dogodilo, zaboga?

- Pusti me na miru! Pustite me svi na miru!

Aleks mu je pred nosom zalupila vrata. A onda se bacila na krevet, zagrlila Garfileda i nastavila neutješno plakati.

Zbunjeni Igor Peternek krenuo je natrag prema svojoj sobi kada je ugledao komarca. Ali sada nije imao ni volje ni snage juriti ga i gađati jastucima. Umjesto toga samo je pomislio:

- *Gle, stiglo je ljeto!* - i otišao natrag u krevet.

Epilog ili SUPERMAN KAO MONA LISA

Luka je već satima sjedio na krevetu u svojoj novoj sobi koja je izgledala jednako kao i njegova stara soba, s tim što se kroz prozor umjesto gukanja golubova čulo kliktanje galebova. Sa suprotnog zida, točno iznad ujakova kreveta, u njega je gledao vječito ozbiljni Superman.

U stanu je vladala tišina. Sada je majka bila ta koja je svakodnevno odlazila na pulsku tržnicu prodavati čokolade dok je otac radio u brodogradilištu. Ujak je već bio otišao na pripreme za Paraolimpijadu, i redovito se svake večeri javljao telefonom.

Umjesto da razmišlja o novoj školi, Luka je mislio na Aleks. Neprekidno mu je bila u glavi njezina slika kako širom otvorenih očiju gleda prema njemu, a onda kaže „Sretan put!“ i izlazi...

Iz razmišljanja ga je prenuo zvuk ključeva u bravi. Ubrzo zatim njegov se otac pojavio na vratima.

- Luka, sine, vidi što mi je danas stiglo na posao. Nekakva čudna dopisnica iz Zagreba. Piše: prima Petar Matić, Uljanik, Pula, a ispod velikim tiskanim slovima ZA LUKU. Mora da te netko zeza jer ništa drugo nisam uspio pročitati. Evo ti pa dešifriraj!

Luka je sačekao da se za ocem zatvore vrata, a kada je ponovno ostao sam, polako je uzeo dopisnicu.



Pročitao ju je jedanput. Pa još jedanput. Pa još jedanput. I još nekoliko tisuća puta.

Kada je napokon podigao glavu, bio je siguran da je i na Supermanovom licu konačno ugledao smiješak.

Ana Đokić Pongrašić

Rođena 1965. u Beogradu. Književnica, književna kritičarka, dramska spisateljica. Diplomirala je filozofiju na Filozofskom fakultetu u Beogradu. Živi u Zagrebu gdje se profesionalno bavi pisanjem dramskih i proznih tekstova.

Dosad je objavila preko trideset romana, drama, zbirki priča i slikovnica. Njezini tekstovi prevođeni su, objavljivani i igrani u Hrvatskoj, Sloveniji, Srbiji, Makedoniji, Francuskoj i Njemačkoj. Književne nagrade i priznanja: nagrada kazališta Trešnja (2003), nagrada Marin Držić (2006), nagrada Mali Marulić (2009), priznanje Syrano (Paris, France), priznanje Marin Držić (2004), priznanje Marin Držić (2005), nagrada Mato Lovrak (2002), priznaje White Ravens (2008), priznanje Grigor Vitez (2014), nagrada Grigor Vitez (2016), nagrada Ovca u kutiji (2016).

Kao urednica, potpisuje preko trideset knjiga suvremenih hrvatskih autora, kao i antologije suvremene hrvatske proze *Glavni junak - tinejdžer! : antologija hrvatske proze za mlade 1976.-1990.* i *Glavni junak - tinejdžer! : antologija hrvatske proze za mlade 1991.-2008.*

Aktivno se bavi popularizacijom umjetnosti među širokom publikom, osobito popularizacijom knjige i književnosti te likovne umjetnosti. U tu je svrhu 2004. godine pokrenula Festival Pazi, knjiga!, iste godine i književno-likovnu nagradu Ovca u kutiji, 2012. međunarodnu putujuću izložbu ilustracija Voli me / Ne voli me, 2008. godine nagradu Lice knjige za najbolje grafički oblikovanu hrvatsku knjigu, 2012. godine književne tribine Knjige na kauču te 2012. godine međunarodni projekt Knjige u cipelama. Svi pokrenuti projekti održavaju se u kontinuitetu.

Bila je inicijator i prvi umjetnički voditelj (2003.-2007.) prve hrvatske udruge pisaca i ilustratora Autorska kuća. Od 2007. do 2017. vodi udugu Knjiga u centru kroz koju realizira najveći dio svojih umjetničkih aktivnosti, a otad vodi udugu Kreativna mreža.

Članica je Hrvatskog društva pisaca, Hrvatskog društva dramskih umjetnika, SACD-a (Societe des auteurs et compositeurs dramatiques, Paris) te Hrvatskog društva književnika za djecu i mlade.

Biblioteka Nije lektira

knjiga 2

Ana Đokić Pongrašić

ŠEMPI TI SMOPI DA LIMVO TE

drugo, izmijenjeno izdanje

© 2023 Ana Đokić Pongrašić

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2023

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Krešimir Pintarić

Fotografija

kalhh / Pixabay.com

Objavljeno

9. kolovoza 2023.

ISBN 978-953-374-121-5 (HTML)

ISBN 978-953-374-122-2 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-374-123-9 (PDF)

ISBN 978-953-374-124-6 (MOBI)

Prvo izdanje

Autorska kuća, Zagreb, 2004.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Zagreba i Ministarstva kulture i medija
Republike Hrvatske.**